„VELKOLEPÉ FINÁLE PLNÉ AKCE A SILNÝCH POSTAV.“
LIBRARY JOURNAL

NEZLOMNÁ LEGIE

ABY ZACHRÁNILI LIDSTVO,
BUDOU HO NEJPRVE MUSET ZNIČIT

J. S. DEWES

NEZLOMNÁ LEGIE

NEZLOMNÁ LEGIE

J. S. DEWES

přeložil Ondřej Horník

FOBOS

The Relentless Legion
Copyright © 2024 by J. S. Dewes
All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Ondřej Horník, 2026
Cover © DOBROVSKÝ s.r.o., 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-8769-2

Garrusovi Vakarianovi,
mé nejoblíbenější pravé ruce

KAPITOLA PRVNÍ

„Prostě mě sakra střel.“ Cavalon zaťal pěsti a nachystal se.

Owen stála několik metrů před ním a hlavní těžké plazmové pušky mu mířila na prsa. Světle hnědé tváře jí rudě plály a na čele se jí perlil pot. Nespokojeně svraštila obočí.

Cavalon plácl dlaní do křivolakého krunýře, který mu kryl hruď. Brnění vydalo tupý kovový zvuk. „No tak,“ zavrčel. „Přímo do srdce. Dělej.“

„Ehm… ne?“ pípla a ztěžka polkla.

Zaťal zuby a vložil do svého tónu tolik výhrůžné rozhodnosti, kolik jenom dokázal. „Musím vám to dát rozkazem, circitore?“

Owen zakoulela očima a podrážděně si povzdechla.

Těchhle jejích výrazů plných znechuceného zklamání si nevšímal, naučil se je přehlížet už dávno.

„Vystřel,“ trval na svém. „Hned.“

Owen sklonila zbraň a ramena jí klesla.

„Do prázdna,“ zaklela a zamávala mu puškou před očima. „Mám v ruce zkurvenou Epoch 850. A ty jsi ode mě tři zasraný metry!“

„Fajn. Můžeš couvnout na čtyři.“

Její ostře řezaná čelist se celá napjala varovným zavrčením. „Tohle je přepáleně sebedestruktivní i na tebe, Cavalone. Nemůžeš to brnění prostě nasadit na nějakou figurínu?“

„Ablativní a kompresní vlastnosti se aktivujou biometricky," zamračil se Cavalon. „To bys už měla vědět, vždyť poslední měsíc neděláme nic jinýho!"

„Ne, to bych teda neměla!" rozdurdila se Owen. „Vím, že v tvým světě existuju jen proto, abych ti tady dělala laboratorní opičku, ale já mám taky skutečnou práci…"

„Jo, jo," udělal odmítavé gesto. „Slečna Důležitá pravá ruka přeslavný Mesy Daroxový. Tak střelíš mě, nebo ne?"

„Začíná to bejt *vážně* lákavý."

„Ne!" Hluboký hlas je oba přiměl obrátit zrak ke vchodu do malé laboratoře. V otevřených dveřích se objevil Puck. Stál s rukama založenýma na prsou, z jeho vytáhlé postavy vyzařovala unavená podrážděnost, měděná oholená hlava se líně houpala ze strany na stranu jako kyvadlo. „Ne, ne, ne."

Cavalon se na něj zamračil. „Vždyť ani…"

„Ne!" Puck vstoupil dovnitř a výhrůžně zabodl prst do vzduchu. „Nezajímá mě, jakou máte výmluvu. Nikdo nebude střílet na nikoho, kdo má na sobě mimozemské brnění, které se povalovalo v opuštěné cathianské pevnosti…"

Zvednutou dlaní zarazil Cavalonovy námitky.

„… a je mi jedno, jestli už jste ho ‚konečně přizpůsobil lidské fyziologii', nebo ne. Na to, abychom používali lidi místo pokusných králíků, je nás příliš málo, a pro našeho hlavního anima to platí dvojnásob."

Cavalon tiše sykl a potom zamumlal: „Hlavně ať vás neslyší vaše holka."

Puck slyšitelně zaskřípal zuby. „Pro *jednoho ze dvou* hlavních animů. Ale to je teď přece fuk. Vážně chcete, abych jí musel říct, že jste *zase* překročil hranici výzkumu a vývoje?"

„Na tohle omezení jsem nikdy nekývl," ušklíbl se Cavalon.

„Zpátky do práce," nařídil Puck a ukázal prstem ke stropu. „Vaše laboratoř, jestli si vzpomínáte, se nachází o deset pater výš. A nezapomeňte na konkláve, začíná přesně v sedmnáct nula nula. Opovažte se přijít pozdě." Potom obrátil pohled

k Owen. „A tohle prosím vraťte do zbrojnice, circitore. V laboratořích nechci vidět žádné nabité zbraně.“

„Ano, pane,“ sklopila poslušně oči. „Provedu. Omlouvám se.“

Puck kývl, otočil se na patě a zase zmizel v chodbě. V místnosti po něm zůstal nepříjemný opar podrážděnosti.

„Pamatuju si časy, kdy jsem ho měl celkem rád,“ povzdechl si Cavalon.

„Drž zobák,“ sykla Owen. „Vždyť ty ho miluješ.“

„Všechna ta moc mu stoupla do hlavy.“

„Někdo se velení chopit musel, když…“ Owen zmlkla a odložila pušku na stůl.

Cavalon se poškrábal v přerostlém strništi na bradě, aby skryl zamračení, a přešel k pracovnímu stolu vedle ní. Moc dobře věděl, proč se neodhodlala tu větu dokončit – měla strach, že už pouhá zmínka o jejich bývalém centurionovi, jakkoli nepřímá, by u něj mohla znovu roztočit spirálu zoufalství.

A její obavy rozhodně byly namístě. Vzhledem k tomu, jak zásadní tajemství ohledně spolupráce s jeho prarodiči před ním Jackin skrýval, by *měl* zuřit a soptit. Ale po tom, co Jackin udělal, aby zachránil Rakeovou – aby je *všechny* zachránil –, v Cavalonovi pro zášť nezbývalo místo. Necítil nic než svůj vlastní díl viny.

Pevně zavřel oči a snažil se nemyslet na to, co teď asi s Jackinem, pokud je tedy ještě vůbec naživu, provádí jeho děd.

Na zápěstí mu zavibroval tenký černý náramek nexu. Pulzující modrá tečka oznamovala předvolání od nadřízeného. Cavalon ji ignoroval.

Odepnul síťovaný postroj, který mu držel na těle mimozemské brnění, a vyvlékl z něj paže. Hrudní plát se v jeho rukou přeskládal a vrátil do výchozího tvaru, který více připomínal siluety vysokých, štíhlých cathianů.

Odložil brnění vedle Oweniny pušky, protáhl si krk a opřel se o desku pracovního stolu. V levé ruce mu tepala fantomová

bolest. Mizerné klouby jeho „dočasné“ protézy tiše zabzučely, jak se mechanické prsty sevřely v pěst.

Potlačil bolestivý úšklebek, když se mu známé svědění rozběhlo po nervech v paži až kamsi do zadní části lebky, a druhou rukou stiskl syrový spojovací bod na levém předloktí, kde těsně pod kůží sídlil mikroprocesor a pod rukávem tmavě modré blůzy se skrýval rozzlobený červený zánět.

Úpěnlivě prosil svůj mozek, aby už konečně akceptoval, že ta hloupá věc je skutečná. Nebo aby korzáři konečně splnili slib a sehnali mu nějakou slušnou náhradní ruku.

Owen si významně odkašlala a vyšvihla se na stůl vedle něj. „Myslíš, že by na ošetřovně mohli mít nějaký zbytečný hemostatický kazety? Jakože na srážení krve?“

Cavalon se poškrábal na bradě. V poslední době se na akhetském kosmoportu nákladní lodě objevovaly několikrát týdně a on už o stále se rozšiřujících skladových zásobách dávno ztratil přehled. „Nejspíš jo. Proč?“

„Když z nich vytáhneme kolagen a zgelovatíme ho, mohl by fungovat jako…“

„… extracelulární matrix na bavlněný vrstvě. Do prázdna!“ plácl se dlaní do čela. *No jasně.*

„Voilà,“ rozzářila se Owen. „A máme kožní model. Nasimulovat v něm tep a podobně už pak bude hračka… a máme falešného člověka. Žádný pokusy na živých tvorech nebudou potřeba.“

Cavalon zakroutil hlavou. „Jak sakra něco takového vůbec víš?“

Owen si odfrkla. „Nejsi sám, kdo si umí vycucat z prstu úplně náhodný řešení.“ Když ale viděla jeho bezvýrazný pohled, jen zakoulela očima. „No jo pořád. Vzpomínáš, jak jsem tři roky chodila s Cullodenem? Něco z těch jeho otravných doktorských keců na mně nejspíš přece jen ulpělo.“

„Hm. Na tohohle týpka jsem už úplně zapomněl.“

Owen ho podrbala v přerostlých blonďatých vlasech na zátylku. „Hele, možná se prostě občas neboj říct si někomu

o pomoc… Že máš z nás ze všech tady nejlepší mozek, už dávno víme. Nemusíš nám to dokazovat.“

Cavalon sklopil oči k podlaze. V útrobách se mu svíjel tvrdý uzel. Opravdu nechtěl přemýšlet o tom, jak skvělý – respektive jak *skvěle vyrobený* – jeho mozek ve skutečnosti je. Owen byla jedním z mála lidí, kteří věděli, co je Cavalon doopravdy zač, ale ani ona neznala všechny podrobnosti. Ty vlastně ve skutečnosti neznal nikdo. Dokonce i on sám věděl jen to, co jeho zběsilá mysl dokázala vstřebat při letmém prohlížení těch šílených záznamů v Augustově tajné domácí klonovací laboratoři.

Vzato kolem a kolem byl vlastně vděčný, že data, která ukradli z vily, obsahovala jen informace o *dalších* Augustových ničemnostech. Čím méně podrobností o své vlastní naklonované podstatě zná, tím lépe.

Owen se dotkla jeho ramene. „Heleďse, kámo…,“ začala s opatrnou útěchou v hlase a Cavalonovi se už v tu chvíli příčila představa, kam tohle očividně směřuje. „Jak centurion Puck říkal, že by ses měl činit tam nahoře…“

Cavalon polkl. „Trávím tam nahoře mraky času.“

„Ale jen během třetí směny…“

Zalétl pohledem ke cathianskému brnění. „Ve výzkumu a vývoji se nic nedělá, jen se co pět sekund posílají nějaký žádanky nebo zprávy. Je snazší pracovat během dne tady a tam nahoře až potom.“

Nepodíval se na ni, jen zamyšleně přejížděl prsty po hrubých, rozeklaných výběžcích brnění.

„Cavalone.“

Střelil po ní pohledem. *„Owen.“*

Povzdechla si, stáhla gumičku z copu a rukama si pročísla vlnité tmavě hnědé vlasy. „Ne že by tohle ultraodolný brnění, který v podstatě nic neváží a perfektně se přizpůsobí tvaru těla, nebylo užitečný, ale myslím, že tvojí babičce by se teď celkem hodil tvůj geneticko-inženýrský důvtip. Excubitor to označil za nejvyšší prioritu.“

„Jasně," zamručel Cavalon, „dokud sem jednoho dne nevpadne flotila grobiánskejch strážců. Uvidíš, jak se nejvyšší prioritou sakra rychle stane tohle brnění."

Owen si zamračeně začala znovu splétat vlasy. „Vyhýbáš se Corinne z nějakýho konkrétního důvodu?"

Cavalon se nad tou výčitkou v jejím hlase instinktivně naježil. „Já se jí nevyhejbám."

„Nelži."

Owenin nexus zavibroval. Přetáhla gumičku přes konec copu a dotkla se náramku. Nad jejím zápěstím se rozzářila oranžová holografická obrazovka.

„O co jde?" Cavalon se jí naklonil přes rameno, aby viděl na displej, ale Owen ho šťouchla loktem do žeber, takže se musel zase stáhnout.

„Musím vyrazit do velína," vysvětlila a zavřela obrazovku. „Dneska má proběhnout test průchodu bránou za využití síťový struktury a je potřeba všechno nachystat."

„To už je dneska?"

„Jo." Nepřítomně se zadívala kamsi do dálky.

„No tak…" Cavalon se zapřel rukama a posadil se na pracovní stůl vedle ní. „Nech toho. Emery bude v pořádku." Snažil se o uklidňující tón, ale i do jeho hlasu nevyhnutelně prosákly obavy. Nemohl si pomoct; měl o Emery starost *pokaždé*, když vyrazila provést partyzánský útok na nějakou vzdálenou základnu grobiánských strážců nebo zařízení některého z distributorů Mercerových biotechnologií. Emery byla jejich zdaleka nejmladší vedoucí jednotky, ale pokud Rakeová soudila, že na to má, Cavalon o tom nehodlal pochybovat.

Owen si hnípala záděrky a bylo zřejmé, že ji Cavalonova vážně chabá povzbuzující řeč nijak neuklidnila.

Zhluboka se nadechl a pokusil se napodobit onu drzou sebejistotu, kterou tak bravurně ovládala Rakeová. „Vážně, O," pokračoval s mnohem větší rozhodností. „Bude v pořádku. Vždyť to ani není nájezd, jen rychlej skok arcullianskou bránou."

„Jasně, pokud ovšem ta pitomá věc vážně funguje a nepřenese je do nějaký soustavy bez brány, odkud se už nikdy nezvládnou vrátit!“

„Vzhledem k tomu, jak strašně geniální ty, Puck *a Mesa* dohromady jste, vážně není třeba mít strach. Test dopadne na výbornou, a než se naděješ, bude Emery na cestě zpátky a celá natěšená, až se s tebou zase bude moct muchlovat.“

Owenino čelo se vyhladilo, z očí jí ale obavy ještě nezmizely. „Jasně. Máš pravdu.“ Ztěžka vydechla. „Hádám, že právě kvůli podobným případům nás Legie odrazuje od vzájemných citových vazeb, co?“

Rozpačitě pokrčil rameny. „Když někoho miluješ, nedá se tomu poručit, ať už je to podle předpisů, nebo ne.“

Owenina světle hnědá kůže prudce zrudla. „*Miluješ?*“ zakoktala a oči jí těkaly, jako by v celém vesmíru neexistovalo jediné bezpečné místo, kam by teď mohla zabodnout zrak. „Do prázdna, Mercere, hoď se do klidu, jo?“

„Jen to klidně zapírej,“ zachechtal se Cavalon. „Je to k popukání.“

Oweniny rty ještě nějakou chvíli zůstaly strnule našpulené v pootevřeném nesouhlasu. S viditelným úsilím se dala znovu dohromady, ačkoli tváře jí ještě pořád hořely, a rukama si uhladila vestu uniformy. „No nic, ty se chováš jako kretén a já bych asi měla jít vrátit tu pušku.“

„Jo, jo,“ povzdechl si Cavalon. „Utíkej zpátky k Mese. Potřebuješ ode mě napsat propustku?“

„To bude v pohodě,“ ušklíbla se. „Díky za povzbuzení, kámo.“ Naklonila se a vtiskla mu na zarostlou tvář mlaskavý polibek.

„Do prázdna,“ zaklel a odstrčil ji od sebe.

„Biotech,“ připomněla mu a významně pohlédla ke stropu. Pak se jí zablýsklo v očích a jasným, pečlivě vysoustruženým tónem vypravěče dětského seriálu dodala: „Pamatuj, mladý muži, jsi chytrý a lidé si tě váží, nikoli bezdůvodně. Dokážeš

všechno, co si umíníš.“ Poplácala ho po hlavě a seskočila ze stolu dřív, než ji stačil na oplátku praštit. Popadla pušku a s přehnaně divadelním máváním rukou odklusala ke dveřím.

Cavalon si zamračeně utřel její sliny z tváře hřbetem protézy a pak se zadíval na vlhkost perlící se na nepřirozeně hladké kůži, o několik odstínů světlejší než jeho vlastní extrémně bledá pleť.

Jeho nexus zabzučel a znovu na něm zablikala modrá tečka. Takže zase Corinne.

Už se po něm shání počtvrté. Jestli tam brzy nezamíří, systém mu udělí důtku za to, že nereaguje během hodin ve službě. Což je samozřejmě blbost. V podobných chvílích si přál, aby Mesa nikdy nebyla zprovoznila tu zatracenou umělou inteligenci cathianské pevnosti. Jistě, ta věc jim tady pomáhala udržet řád a Puck s Owen díky tomu nemuseli vymýšlet nějaké zbastlené propojení hlídkařských a cathianských sítí, ale kromě toho je také každou sekundu každého dne šmírovala.

Přesto ještě chvíli otálel. I když Corinne práci rozčlenila do dlouhého seznamu klamně jednoduchých cílů, samotná enormnost jejich záměru Cavalona stále drtila. Chystali se syntetizovat protilátku proti Augustově biozbrani cílící na mutagen. Slovo „složité“ to, co dělali, nevystihovalo ani zdaleka.

Nijak jim nepomáhalo, že v podstatě neměli o co se opřít. Věděli vlastně jen to, že zbraň je aktivována mutagenem, který v důsledku bioútoku viatorů před téměř pěti sty lety hnízdí v DNA poloviny lidstva. Mutagen jej pustošil prostřednictvím neplodnosti, rakoviny a všemožných nemocí a způsoboval tak pomalý, avšak neodvratný pokles populace. A právě to se Augustus usilovně snažil „napravit“ všemi těmi svými nelidskými zákony, diskriminací a podobnými hovadinami. Údajná záchrana lidstva mu sloužila coby ospravedlnění pro eugeniku a vražedné šílenství.

Cavalon a Corinne měli k dispozici pouhé fragmenty datových souborů týkajících se té zbraně, nahrubo sestehované

společně upředenými předpoklady založenými na jejich intenzivních – a politováníhodných – osobních zkušenostech s Augustovou ďábelskou myslí. Byly to v nejlepším případě chatrné základy, ale nic lepšího zkrátka neměli. A proto se Cavalon biotechnologickému oddělení vyhýbal jako moru.

No dobře. Fajn. Možná má Owen pravdu. Možná se vyhýbá i Corinne.

Jakkoli bylo lákavé prostě začít s čistým štítem, když se před čtyřmi měsíci znovu setkali, možná jí zkrátka nedokázal odpustit, že ho coby malého kluka opustila a nechala ho v péči svého sociopatického manžela. Jistě, šlo jí o holý život, a kdyby bývala neodešla a nevzala s sebou svůj mozek a výsledky svého výzkumu, Augustus by možná dokázal tu svou biozbraň nasadit o deset let dřív. Nic z toho ovšem nedokázalo vymazat Cavalonovo trauma.

Během těch několika uplynulých měsíců snil o tom, jaké by to bylo, kdyby ho tehdy vzala s sebou. Kdyby nemusel vyrůstat v té dusivé, liduprázdné vile na Elyseii a místo toho prožil mládí s ní tady na Akhetu.

Celé roky by tady byli jen oni dva. V létě by se skrývali ve stínu před žhnoucím sluncem, chladnější zimy by trávili průzkumem zvětralých koster dávných cathianských základen a osad. Za bouřlivých večerů by mu Corinne vyprávěla příběhy o svém synovi – jeho otci – a své vlastní rodině v dobách „předtím“. Před jejich útěkem, před Akhetem, předtím než je Augustova posedlost vyhnala na toto prašné, kouzelné, větrem ošlehané místo, které si zamilovali.

Po nějakých letech by se k nim připojili další – nejprve desítky, nakonec stovky. Chlapec Cavalon a další vykořeněné děti by se navzájem honili přes plodná pole až na náhorní plošinu s výhledem do jejich údolí. Za deštivých zimních odpolední by se potajmu plížili dolů do temných sklepení cathianské pevnosti, kde by se z nich na pár chvil stávali archeologové a antropologové a lovci přízrak.

Jako teenager by se učil o zemědělství a mechanice a občanském uvědomění, aby mohl vyrůst a být ku prospěchu své komunitě, aniž by se musel spoléhat na kohokoli kromě sebe samého, takže by nikdy nezáleželo na tom, že ho třeba někdo opustil.

V podobném snění prožil většinu dnů. Chtěl-li udržet hlavu nad hladinou, po všem tom chaosu, s nímž se musel potýkat během posledního roku, to byla jediná možnost. Své povinnosti vykonával na autopilota, zatímco si sám sebe představoval jako rodilého Akheťana, jednoho ze dvou zakládajících členů.

Věděl, že je nebezpečné zabývat se tím, co *mohlo* být – že to je zaručený způsob, jak nikdy nedojít uzdravení. Ale nedokázal si pomoct.

„Cavalone…“

Oslovení ho vytrhlo ze snů. Ve dveřích stála jeho babička.

Měkká záře stropních svítidel jí zahřívala slonovinovou kůži, šedé vlasy měla upravené do úhledného drdolu a její ledově modré oči navzdory unaveným vráskám v koutcích hleděly bystře a pozorně. Vždycky měl za to, že se jí docela podobá, ale… no, teď už věděl, že je to pouhá náhoda.

Vyhrnuté rukávy dlouhého bílého laboratorního pláště odhalovaly řádku zlato-bronzových čtverečků vštěpů na vnitřní straně pravé paže – stejných, jako měl Cavalon sám. Stála zpříma, ale ne strnule, úzká ramena stažená dozadu, bradu zvednutou. Stejný autoritativní, ale zároveň vlídně působící postoj jako pokaždé.

Cavalon sklouzl z pracovního stolu a nadechl se, aby snad potisící pronesl omluvu, kterých ona už nejspíš měla plné zuby. Potom však zaváhal.

Corinne držela ruce před sebou a střídavě si mnula konečky prstů, jako by mezi nimi válela drobnou kuličku hlíny. Tenhle tik už Cavalon znal. Věděl, že se pere s nějakým problémem a nedaří se jí ho rozlousknout.

Opatrně se zeptal: „Co se stalo?“

„Potřebuji, aby ses na něco podíval.“ Každé z těch slov pronesla s hlubokým rozmyslem.

Cavalona pod límcem zaštípalo horko. Ten tón, který hlásal *„mám novinu, která změní osud vesmíru“*, se mu ani za mák nelíbil. Něco mu říkalo, že jeho dovolená v oddělení výzkumu a vývoje právě skončila.

Krátce přikývl, a zatímco se mu v žaludku rozvalovala štiplavá hořkost, navlékl si dvouřadou služební vestu, zapnul ji na prsou a následoval Corinne nahoru do dvanáctého patra.

Stačil jediný nádech vzduchu v biotechu, a znovu zatoužil zmizet v bludišti chodeb pevnosti a už nikdy se z něj nevrátit. Čpavkový zápach elektroforézy smíšený se zatuchlým čpěním latexových rukavic mu připomínal časy v Altumském institutu, kde získal doktorát z genetického inženýrství. Nastoupil tam sice z Augustova donucení, ale stejně program zvládl absolvovat levou zadní za necelé tři roky. Dneska už věděl, proč mu to všechno šlo tak krásně hladce. Augustus ho takhle *vyrobil*.

Odstrčil stranou dotěrné snahy svého mozku oživovat dávná traumata a vstoupil do srdce biotechnologického oddělení, prosté a jasně osvětlené místnosti plné uspořádaných pracovních stolů a vestavěných terminálů. Na vnitřní stěně se nacházela desítka bezpečnostních dveří vedoucích do skutečných laboratoří – výzkumných zón a sterilních místností vybavených pro všemožné specifické účely.

U protější stěny se u svých pracovišť hrbila skupina Corinniných laboratorních techniků. Všichni měli na sobě stejné zářivě bílé, pečlivě vyžehlené pláště jako Cavalonova babička.

Cavalon reflexivně zatahal za lem své pomačkané legionářské služební vesty a sklopil zrak ke svému bezmála vagabundskému vzezření. Ať toho Corinne v noci naspala sebemíň, vždycky vypadala mimořádně upraveně a její oddaní laboratorní technici poctivě následovali jejího příkladu. Cavalon na druhé straně měl na tváři pětidenní strniště, účes typu *„příští týden se*

nechám ostříhat, řekl před dvěma měsíci“ a kalhoty potřísněné kolomazí, protože si zkrátka zapomněl nafasovat čisté. Zase.

Pomalu, zhluboka se nadechl. Předsevzal si přece, že svůj život srovná do latě, než mu bude třicet. Takže na to má ještě celých čtrnáct měsíců. To zvládne.

Corinne se usadila na vysoké židli před svým primárním terminálem a mávla na něj, aby přišel blíž. Přinutil se ignorovat zjevné postranní pohledy techniků, vesměs hlásající *„jak milé, že se tu taky někdy ukážeš“*, a vyrazil za ní.

Když se zastavil za Corinninými zády, zachytil závan její lehké, sladké vůně kávy s přehnaným množstvím mléka, která v něm probouzela vzpomínky na dobu, kdy mu bylo jedenáct, kalhoty měl umazané od trávy a ještě nevěděl, co znamená někoho ztratit. Možná *právě proto* se biotechu pořád vyhýbal. Ta vůně mu připomínala její zmizení a cupovala na cáry idylu snění o dětství na Akhetu.

Corinne nad skleněnou deskou terminálu otevřela holografický dokument. Neřekla nic, při podobných konzultacích obvykle úvod vynechávala. Chtěla mít jistotu, že Cavalon dojde k vlastním, nezaujatým závěrům.

Prohlédl si zprávu. Řádek po řádku vstřebával suchý výklad doprovozený podrobnými grafy a tabulkami. Natáhl se jí přes rameno, aby posunul text dále dolů. Zamrkal. Vrátil se zpátky nahoru. Přečetl si to všechno ještě jednou.

Nevěděl, proč se s tím vůbec obtěžuje. Má přece fotografickou paměť; závěr už měl v tu chvíli vypálený do mozku.

Corinne jakoby instinktivně uvolnila své místo a ustoupila stranou. Cavalon přikročil k terminálu a spustil vyhledávání. Vrátilo mu jediný soubor. Otevřel ho vedle Corinniny zprávy a pak chvíli očima těkal z jedné obrazovky na druhou.

Po nějakém čase, stále ještě skloněný nad displejem, zamumlal: „Takže jsou… izomorfní?“

Corinne unikl nešťastný povzdech, trochu připomínající zakňourání.

Pohlédl na ni, potom zpátky na obrazovku, pak znovu na ni. Neodpověděla a do očí jí neviděl, jelikož se palcem a prostředníčkem snažila vytlačit bolest hlavy ze spánků.

Přejel si dlaní přes ústa. V žaludku se mu usazoval a rozpínal onen nepříjemně známý drtivý pocit.

„Takže…“ Její pohled zabloudil k laboratorním technikům na druhé straně místnosti. Otočila se k nim zády, čelem přímo ke Cavalonovi, a zašeptala: „… souhlasíš?“

Cavalon nemohl nic než jen přikývnout.

I se všemi Corinnými vědomostmi ohledně biozbraně, které si s sebou vzala tenkrát, když před více než patnácti lety se svým základním výzkumem v podpaží od Augusta utekla, jim zabralo celé dlouhé měsíce, než dokázali rozluštit data ukradená z Mercerovy vily. Nyní na ně ty výsledky zíraly. A bylo to vážně hodně špatné.

V hrdle ho zaštípala žluč a chvíli si připadal, jako by náhle ztratil pevnou půdu pod nohama. Zvedl zrak ke Corinne, toužil v ní získat záchytný bod, ale neobjevil nic kromě stejného divokého, hluboko zakořeněného strachu, který cítil on sám. Vidět ten nepřekonatelný děs v jejím výrazu ho až fyzicky bolelo.

Spirálou úzkosti se k němu propletla Corinnina slova. „Chtěli jsme odpověď,“ řekla měkkým, bezvýrazným hlasem. „Tak teď ji máme.“

Prohrábl si rozcuchané vlasy. Jo. To tedy mají.

Odpověď zněla, že žádná odpověď není. Neexistuje žádný způsob, jak působení biozbraně potlačit, žádná očkovací látka nebo léčba, která by mohla napravit cílené rozpletení něčí DNA, nebo mu třeba i zabránit.

Což znamenalo, že zůstává jen jedno jediné řešení, a to odstranit základní problém samotný. Vytvořit situaci, ve které biozbraň nebude mít na co cílit. Rozlousknout ten jedinečný, nepoddajný oříšek, kterému rod Mercerů věnoval své životní úsilí již téměř pět set let, a on přesto dál úporně vzdoruje veškerým snahám. Vyléčit viatorský mutagen.

Cavalon se pomalu nadechl a při tom v duchu napočítal do čtyř. Pokusil se polknout tíseň, která mu stahovala hrdlo, ale hlas mu i tak rozčileně přeskakoval, když se zeptal: „Co budeme dělat?“

Corinne se vytrhla ze své otupělosti. Její pohled se vyjasnil, znovu zaostřila zrak a zvedla bradu tím nakažlivým, vznešeným způsobem, který Cavalonovi připomněl nesčetné nudné formální večeře Spojených monarchií.

„To jediné, co můžeme,“ odpověděla vyrovnaně. „Vyléčíme to.“

KAPITOLA DRUHÁ

Adequin hleděla ven z panoramatické kupole kokpitu hvězdného stíhače. Pod ní se táhly lány zlatohnědého prachu jižní polokoule Akhetu. O divoké rychlosti stroje svědčily jen výstrahy blikající na palubní desce a její zrychlený tep.

Za obloukem planety se rozprostíralo hvězdami poseté pozadí. Ani po čtyřech měsících si ještě nezvykla na to, že vidí hvězdy ve více než jednom směru.

Na černém skleněném panelu se rozsvítilo žluté varování. Ukazatel stavu tepelného výměníku vytrvale stoupal ze *závažných* do *kritických* hodnot.

Rozječel se alarm.

Umlčela jej, zhluboka se nadechla a otočila tah o sto osmdesát stupňů.

Rychlost stroje naráz prudce klesla, což na palubní desce vyvolalo zběsilou karmínovou výstrahu přetížení, a Adequin sevřela tuhá náruč pilotního křesla. Ústa jí zalila měděná pachuť, jak se jí pod kombinézou po kůži rozběhly čtverečky vštěpů, aby ji ochránily před napjatými popruhy postroje.

Konečně zrychlení vyprchalo. Znovu otočila tah a vystoupala zpět na maximální rychlost. Stoj ji hbitě poslechl. Cítila, jak jí hrdlo tvrdě tlačí na páteř.

Unavené inerciální tlumiče si rozčileně stěžovaly. Odmávla tu výstrahu a soustředěně pozorovala proud dat na obrazovce.

Naskočil sekundární kapalinový mechanismus tepelného výměníku a ukazatel okamžitě klesl zpět do bezpečného rozmezí. Znamenalo to však zvýšenou zátěž reaktoru hvězdného stíhače.

Ukazatel výkonu vyskočil z jasně červené oblasti až k zářivě purpurové, jejíž intenzita křičela: „Snažíš se snad zabít nebo co?“ Adequin se kousla do vnitřní strany tváře. V žilách jí planul adrenalin.

Když spotřeba energie konečně dosáhla maxima, konzole vydala důrazný varovný tón. Rozsvítila se drobná ikona *plus/minus*, když záložní kondenzátor začal přerozdělovat energii. Přesně podle plánu.

Ukazatel tepelného výměníku klesl zpět do zelené, spotřeba energie do žluté a záplava umlčených výstrah začala mizet, jak jednotlivé systémy postupně dostávaly prostor ke stabilizaci.

Adequin přehlédla pohledem palubní desku. Holografické řídicí prvky se za celou dobu ani nezachvěly – během kaskády systémových úprav Adequin nezaznamenala jediný výpadek nebo zpoždění. Zvětšila před sebou obrazovku s diagnostikou, aby si potvrdila, že se nemýlí.

Byla maličko ohromená. Ale opravdu jen trochu.

Ze skupiny výchozích ovládacích prvků palcem vybrala předvolbu k obrácení stroje. Černý vesmír za planetou postupně temněl, jak se otáčela, a vzdálenost mezi jednotlivými hvězdami rostla. Konečně se orlí nos hvězdného stíhače obrátil ven. Směrem k Rozhraní.

Adequin začalo štípat v očích, protože na skromné množství hmoty ležící mezi Akhetem a okrajem vesmíru hleděla bez jediného mrknutí.

Pot na zátylku jí zmrzl v štiplavé krystalky a tělem projel známý strach. Rázem vystřízlivěla a potřesením hlavou nesmlouvavě zahnala příval vzpomínek. Vzpomínek na to, co viatorský suverén Kaize řekl o této galaxii – *levalain*. „Útočiště tohoto vesmíru.“ Jediné místo chráněné před kolabujícím Rozhraním.

Pevně zavřela oči, opřela si hlavu a zatlačila strach zpátky dolů. Zahnala ho dřív, než dostal možnost ji rozdrtit. Nesmí myslet na to, že Viatoři jen horko těžko zvládají udržovat síť generátorů temné energie, ani uvažovat o důsledcích formulace „*tohoto* vesmíru". Ani o tom, že se k nim ze všech koutů kolabujícího vesmíru ženou hordy cizích inteligencí nadaných druhů.

Všechno to odsunula stranou a znovu zabarikádovala na onom temném místě, kde to držela poslední čtyři měsíce. Protože, jak řekl Kaize… prozatím má lidstvo svou vlastní válku, kterou musí vybojovat.

Na zápěstí pod kombinézou jí zavibroval náramek nexu. Nad palubní deskou se otevřel displej komunikačního modulu a reproduktor zapraskal přátelským, i když poněkud napjatým hlasem: „Šéfová, slyšíte mě?"

„Jasně a zřetelně, Pucku."

„Jsme na čtyřiceti minutách. Je čas vrátit se domů."

Adequin mrkla na lodní chronometr. „Už jsem na cestě."

Zatočila doleva v těsném oblouku, aby se přeorientovala, a na okamžik zaťala zuby, než si stabilizátory poradily s jejím hrubým zacházením. Pokus unavit manévrovací trysky byl první kontrolní test, kterým stíhač prohnala, ale neviděla důvod začít s ním teď zacházet šetrně. K jejímu potěšení fungoval stejně obdivuhodně jako poprvé.

Po stejné trajektorii se vrátila k velitelství orbitální obrany, nudně šedočernému zařízení tvarem připomínajícímu obdélníkovou úhlovou rukojeť plazmové čepele. Malá bezpečnostní stanice byla zastaralá, ale funkční. Praetor Lugen ji sem nechal potajmu přemístit a rekonstruovat před dávnými lety, když se Legie stáhla z nějakého vzdáleného předsunutého stanoviště v Proudovém pásu.

Jakmile se přiblížila ke stanici, obrátila tah, dokud loď nevisela v relativním klidu. Sledovala, jak bližší z měsíců Akhetu šplhá nad obzor planety – drobná, ale jasná koule stoupající

skrz modrozelený gradient atmosféry. Potom přepnula na širokopásmovou komunikaci.

„VOO, tady Rakeová na palubě *Raizer-1*."

„Zdravím, excubitore," ozvala se operátorka. „Dočasný kód transpondéru byl přijat a zlikvidován. Vypadalo to, že se tam venku opravdu dobře bavíte. Jak se s tím lítá?"

„Už jsem seděla v horších."

„Tak to ráda slyším. Máte povolení k návratu. Pro přístup k bráně pokračujte do pole Y494."

„Rozumím, 494. Díky, Ivonne."

Po stříbřité elektrické membráně v prostoru mezi stanicí a planetou se do všech stran rozeběhly třpytivé vlnky a pak se v ní rozevřel čtvercový otvor. Adequin provedla hvězdný stíhač bezpečnostní bránou a začala klesat.

Stroj proťal řídké šedé mraky a zamířil k prašnému povrchu Akhetu. Tělo jí objala známá tíha a gravitace ji vtiskla do tuhé náruče sedadla. Nad řídicím panelem se rozložila sada příkazů pro let v atmosféře.

Adequin si protáhla čelist, jak jí v uších zapraskala změna tlaku. Když klesla pod mračna, srovnala let s terénem. Pod ní se zvedala oblaka prašné zlatohnědé půdy a komíhaly se hloučky vysušených solných keřů. Na čelní sklo zabušily první kapky tolik vítaného podzimního deště.

Zpoza obzoru se vynořila cathianská pevnost. Tvořil ji nízký půlkruhový monolit z popraskaného kamene, pod jehož větrem ošlehanou fasádou se ovšem skrývala pevná kovová kostra. Na východě u paty pásma nízkých kopců se nacházela skupina obytných a hospodářských budov. Vícepatrové modulární konstrukce byly uspořádány do těsné mřížky, narýsované prašnými štěrkovými ulicemi. Bohatý porost okolních polí, nápadných čtverců zeleně v jinak vyprahlé krajině, věštil blížící se bohatou sklizeň.

Adequin otevřela komunikátor. „Tranzitní velitelství, tady *Raizer-1*, vracím se dolů."

„Tady ATV, rozumím," odpověděl řídící letového provozu.

„Žádám o povolení k přistání. Tentokrát horizontálně, pokud máme nějakou volnou dráhu."

„Rozumím, pane. Přistání povoleno, dráha nula devět."

Přeletěla nad pevností, zatočila na západ a vrátila se v širokém oblouku, aby se srovnala s východní přistávací dráhou. Pod ní se rozkládal rozsáhlý pozemní kosmoport obklopený služebními budovami a malými opravářskými hangáry.

Počítač cinknutím požádal o převzetí řízení, ale ona ho odmítla a nechala si manuální kontrolu. Klesla se strojem k ranveji, kola podvozku tiše zašuměla o beton.

Na jižní straně pevnosti zely dokořán obrovské dveře hlavního hangáru, rámované čepelovitými vzduchocelovými sloupy, které se nahoře nad středem sbíhaly do špičky v působivé ukázce klasické cathianské architektury. Během obnovené války Adequin na hrstku starověkých cathianských monumentů narazila, ale tenhle je všechny ještě o řád předčil. Že stál vzpřímeně bez zásahu téměř tři tisíce let, jasně svědčilo o inženýrské zdatnosti cathianů.

Navedla hvězdný stíhač do subhangáru v nejvzdálenějším zadním rohu hlavního hangáru. Teprve začala vypínat jednotlivé systémy, když se otevřely dveře na lávku vedoucí od řídicí věže.

Vyrazil z nich Gideon Burr. V jedné z rukou v bezprstých rukavicích svíral malý tablet a už zdálky jí cosi ukazoval na jeho obrazovce.

Adequin si povzdechla a zadala poslední sekvenci příkazů. Obrazovky nad palubní deskou se rozplynuly a bezpečnostní štít se s tichým syčením zatáhl. Rozepnula postroj, vyprostila se z něj a sklouzla po žebříku dolů na tmavý beton.

Gideon k ní rozčileně rázoval a hnědé tváře pokryté drobnými jizvičkami po akné mu jen plály. Podrážděně se poškrábal na straně hlavy, kde byl nad uchem oholený; zbytek černých vlasů měl spletený do volného drdolu šňůrovitých dredů, které by mu jinak visely do půli zad.

Adequin rozepnula helmu, stáhla si ji z hlavy a odhrnula si z tváří a čela potem přilepené neposlušné vlasy. „Haptika je trochu citlivější, než by se mi líbilo…“

Věnoval jí nečitelný pohled. „Jako kdybys neměla přepnuto na manuál.“

„Vyzkoušela jsem obojí, děkuji za radu.“ Prošla kolem něj a zamířila k šatně pilotů, rozkládající se podél vnitřní stěny subhangáru. Helmu odložila na jeden z pracovních stolů.

Gideon jí byl v patách a neskrýval napětí. „No, takže *důvod* je ten,“ zavrčel, „že haptický ovládání vyžaduje čtyři až šest hodin aklimatizace v simulaci. Což bys věděla, kdybys mě poslouchala dýl než dvanáct sekund, než jsi do tý zatracený věci naskočila a vzlétla. Chceš se snad zabít nebo co?“

Věnovala mu klidný pohled, zvedla jednu ruku a druhou postupně zatahala za konec každého prstu, aby uvolnila těsně přiléhající látku rukavice. „Ve vesmíru je spousta věcí, kterých bych se mohla bát. Ale létání mezi ně nepatří.“

Stáhla si rukavice a odložila je vedle helmy.

Gideon zavrčel. „No jasně. Vždyť ty jsi titán. Válečný hrdina. Chápu.“ Pohrdavě si odplivl. „Do prázdna.“

Když začala rozepínat spony polstrované letecké kombinézy, koutkem úst jí zacukal úsměv. „Snad o mě nemáš starost, Burre?“

„Těžko si o tebe nedělat starosti,“ zabručel. „Dostala jsi do červených čísel…“ Vrazil jí tablet před obličej. „Úplně. Každý. Ukazatel!“

Dvěma prsty mu jemně zatlačila na zápěstí ruky držící tablet a obdařila ho vlídným pohledem. Jeho podrážděnost však zchladit nedokázala. „*Zkušební let* se tomu neříká pro nic za nic. Potřebujeme mít jistotu, že ty stroje zvládnou, co po nich chceme.“

„Ne. Tvoji lidé především potřebujou, aby se jejich velitelka nevyhodila do povětří.“

„Opatrně,“ pousmála se Adequin. „Skoro to zní, jako by ti na hlídkařích skutečně záleželo.“

Gideon si unaveně povzdechl.

Odepnula hrudní postroj kombinézy od kalhot a přetáhla si pancéřovanou vestu přes hlavu. Gideon se toho objemného kusu výstroje bez pobídnutí chopil, pomohl jí se z něj vyvléknout a se stále ještě zamračeným výrazem a uraženě našpulenými rty odložil vestu k přilbě a rukavicím. Pak si rychlými, strohými gesty vyhrnul rukávy lehké černé bundy. Na obou ramenou měla vyšitý emblém Korzárů, geometrický motiv jestřába ve střemhlavém letu.

Adequin vykročila ze spodní části obleku a nohou ji posunula stranou. Její zpocené tělo ovanul svěží vzduch hangáru. Látka námořnicky modré podvlékací kombinézy ze standardní výbavy Legie se jí lepila na záda.

Vyhrnula si rukávy a reflexivně promnula drobné jizvy, které jí vrásnily olivovou kůži předloktí. Od doby, kdy se uzdravila z viatorské infekce, kterou se nakazila při spojení s neurální sítí stanice, uběhly celé měsíce a její vštěpy už zase byly v plné síle – neomezeně a volně se pohybovaly po kůži, jak se jim zlíbilo. Jizvy po nemoci se však nikdy zcela nezahojily. Nebo si je možná podvědomě chtěla nechat coby připomínku…

„Takže…“ Gideon si odkašlal. Mrzutost v jeho chování byla z velké části ta tam. „Můžeme tedy považovat raizer za důkladně otestovaný?“

„Můžeme,“ přikývla Adequin.

„Konsenzus?“

Přešla k malému chladicímu boxu zapuštěnému pod pult a vytáhla z něj jednu lahev. „Souhlasím.“ Opřela se bokem o pracovní desku dopřála si dlouhý doušek studené vody. „Ale můžeme ještě pořídit ty dodatečné boční trysky, o kterých jsme mluvili? Oblouk při přeorientování je stále ještě širší, než bych chtěla. Ale o světelné roky lepší než posledně.“

Gideon s očima upřenýma na tablet neochotně přikývl a opřel se vedle ní. „Můžeme, ale bude to stát další… no, prostě *hodně*.“

„To je v pořádku."

„Jasně…" Vrhl na ni skeptický pohled. „Tak já vypracuju finální nabídku. Vzhledem k potřebnému množství se může dodání pěkně protáhnout. Jak dlouho se tu chystáte zdržet?"

Polkla další dlouhý doušek a pak si lahev s melancholickým povzdechem odložila do klína.

„Chvíli ještě jo," připustila. Ta slova se jí lepila na jazyk. Jelikož Jackinův… odchod představoval hrozbu pro jejich bezpečnost, přemístění se stalo prioritou. Ukázalo se však jako logisticky nesmírně náročný úkol a bylo jasné, že mají před sebou ještě mnoho měsíců práce, než jej budou moct uskutečnit.

„Padesát si jich vezmeme rovnou tady," upřesnila, „ale zbytek nechte poslat na shromaždiště. Můžou je naložit přímo do lodí, ze kterých potom budou vzlétat. Vzkážu Kaplanové, aby poslala seznam."

Gideon přikývl. „Je ti doufám jasné, že objednávka téhle velikosti bude vypadat podezřele?"

Adequin se zamračila a nehtem začala loupat etiketu z lahve s vodou. „Nemůžete je tam nějak… propašovat nebo prostě jako vždycky?"

Gideon přestal ťukat do tabletu a zvedl k ní tázavě přimhouřené oči. „Víš ty vůbec, jak funguje zločin?"

Prohrábla si rukou vlasy. „Ani moc ne. Ale to je jedno, na tom vlastně nezáleží. Augustus už dobře ví, že se chystáme na boj. Nemyslím si, že to bude nějaké zásadní překvapení."

Jeho opatrný pohled nevyjadřoval velký optimismus, ale bez dalšího komentáře se vrátil k ťukání do tabletu. Obecně byl Gideon až otravně dobrý v logistické stránce věcí; Adequin měla napůl chuť zkusit ho Akemi odloudit úplně a najmout ho coby interního šéfa zásobování. Ale i kdyby snad byl svolný na to kývnout, o čemž pochybovala, nemohla riskovat ohrožení jejich vztahů s Korzáry. V tuto chvíli na nich hodně záviseli jako na jediném bezpečném způsobu, jak komunikovat se zbytkem civilizace. De iure sice Korzáři patřili Adequin, ale kdyby Akemi

něčím vyprovokovala, mohla by začít dělat potíže. A ukrást jí pravou ruku přímo pod nosem by provokace rozhodně byla.

Adequin sklouzla bokem podél pultu, udělala jeden krok blíž ke Gideonovi a odkašlala si. „Když už mluvíme o dodávkách lodí…“

Ani se na ni nepodíval, když si dvěma prsty nešťastně sevřel kořen nosu. „Aspoň sakra chvíli počkej a nech mě nejdřív dokončit anonymní objednávku tisíců hvězdných stíhačů.“

Zakryla úsměv a snažila se trpělivě čekat, zatímco Gideon pracoval. Občas dokonce pocítila špetku hrdosti na to, jak se jí za necelé čtyři měsíce podařilo proměnit toho drzého, neochotného blbce, kterého tehdy potkala na *Corinthianu*, v ekvivalent vyčerpaného osobního asistenta.

Gideon zhasl obrazovku tabletu a schoval ho do kapsy. Přinutil se narovnat a pak jí věnoval tolerantní, ale především vyčerpaný pohled.

„Už můžu?“ začala opatrně medovým hlasem. „Co musím udělat, abych získala dalšího *Snílka*?“

„Do prázdna,“ zaklel a husté obočí se mu svraštilo.

„No tak,“ žadonila Adequin.

„Zaprvé je to model Zenith. A zadruhé chápeš, co znamená výraz ‚přísně tajný nelegální prototyp‘, že? Je to tak trochu nedostatkové zboží…“

Adequin předvedla mrzuté, přehnané zamračení s lítostivě ohrnutým spodním rtem.

Chvíli jí tvrdošíjně oplácel pohled, pak ovšem jeho čelist povolila, napětí kolem očí opadlo a jeho výraz se proměnil v ponuré smíření.

„… ale samozřejmě o ně můžeš požádat,“ vzdychl.

„Skvělé. Vezmu si jich deset.“

„Deset?“ vytřeštil na ni oči. „Do prázdna!“

„Ale nejspíš si vystačím i se třemi. Prozatím.“

„I tři jsou *strašně moc*,“ poznamenal pochmurně a lehce omluvně.

„Já vím, ale budeme je potřebovat. Vždyť víš, že jsme ohromně přečíslení. Každá drobná výhoda se hodí."

Ačkoli program hlídkařských tajných operací byl stále ještě v plenkách, přístup ke kontingentu plavidel se schopnostmi *Snílka* by pro tyto oddíly znamenal nedocenitelnou pomoc. Což se více než jasně ukázalo před čtyřmi měsíci, když je tahle loď dokázala nepozorovaně propašovat do prostoru Elyseie a navzdory jejich neuvěřitelně zpackanému útěku z Mercerovy vily následně zase beze stopy zmizet.

Gideon sklopil oči a zavrtal špičku boty do betonu. „Jo. Já vím."

„V jedné takové lodi jsi sem dorazil ty, ne?"

Zamračil se, ačkoli důlky, které se mu objevily na tvářích, když nelibě našpulil rty, kýžený efekt poměrně radikálně podkopaly. „Ano," připustil.

Adequin si dovolila jemný úsměv. „Překvapuje mě, že jsi nenechal aktivované maskování, abych si jí nevšimla."

Na okamžik vypadal řádně zklamaný sám sebou, že na to nepomyslel. „Tvoji lidi by ti o ní stejně řekli."

„Pravda." Kývla bradou přes rameno směrem k hvězdnému stíhači. „Neměla jsem příležitost si ji pořádně prohlédnout, ale pokud jste měli ve vleku raizer, musí být větší než ta, která nás dopravila na Elyseiu."

„To je," připustil Gideon. „Můj larioský kontakt nám ji dodal teprve před několika týdny. Je to pořád ještě prototyp, ale už druhá verze, přizpůsobená pro dálkové lety. Má plně vybavenou jídelnu, rekreační místnost, ošetřovnu. A posádka není dvoučlenná, ale čtyřčlenná. Pošlu ti podrobnosti. Většinou jde o samé drobnosti, ale velký upgrade je to, čemu říkají, ehm… kapesní motor."

Adequin překvapeně povytáhla obočí.

„Já tomu moc nerozumím," pokrčil Gideon rameny, „ale je to zkrátka skokový motor ze saxtonské dílny."

„*Skokový* motor?" odfrkla si. „Na takhle malé lodi?"

S vážným výrazem přikývl. „Jo. Nejsem si jistý, jak přesně to funguje. Základní délka skoku je podstatně kratší než obvykle, ale navíjení je šíleně rychlé, takže se to tak nějak vyrovnává. Stejně jako původní model je stavěný pro průchod apollónskými bránami, takže… hádám, že by zvládl i ty vaše fajnové arcullianské."

„No do prdele." Adequin stiskla Gideonovi nadloktí a věnovala mu útěšný pohled. „To zní, jako že domů poletíš v raizeru."

Zamračil se.

„Dělám si legraci."

Do jeho mrzutosti prosákl náznak úlevy.

„Řeknu někomu, aby tě odvezl," opravila se. „Protože i raizer si nechám."

Gideon zoufale svěsil ramena. „Dobře. Ale až mě Akemi zabije za to, že jsem se vrátil bez *obou* těch lodí, chci na náhrobek napsat, že za to může Adequin Rakeová."

„Domluveno," přikývla. „Můžeme objednat aspoň ještě jednoho *Snílka*… pardon, jeden zenith do příštího čtvrtletí?"

Nerozhodně zakýval hlavou ze strany na stranu. „Zeptám se. Pořád je dávají jen do pronájmu, ale možná je dokážu přesvědčit, aby nás nechali předběhnout frontu. Jak hluboké jsou kapsy vašeho *dobrodince*, že si tohle všechno můžete dovolit?"

„Velmi," opáčila. Ve skutečnosti ještě ani ona neměla úplnou představu o rozsahu Cavalonova bohatství. Už nyní se však ukázalo větší, než očekávala, a on přitom tvrdil, že zatím čerpal jen ze zlomku svých „bezpečných" účtů.

Gideonova víčka se při té vágní odpovědi zachvěla opatrným zaváháním.

„Vždyť už přece víš, že kvůli financování své vzpoury nepotřebuju vyrabovat vaše pokladny," dodala. „O peníze mi nejde. Ale potřebuju pomoc Korzárů při sjednávání obchodů."

Gideon si založil paže na prsou. „No, na mou pomoc se můžeš spolehnout," ujistil ji. „Jenže Akemi ani já nedokážu přesvědčit pokaždé."

Adequin se zamračila. „Takže ona pořád naší věci nijak zvlášť nefandí?“

„Šmejdilové si nemohou dovolit zaujímat morální postoje,“ pokrčil rameny.

Rezignovaně přikývla. To vysvětlovalo, proč se Jackin pro rodinný byznys nehodil.

„Vlastně ani nejde o to, že bychom nevěděli, kterou stranu si vybrat,“ připustil Gideon. „Jen má obavy, že jakmile někdo zjistí, do čeho jsme se to zapletli, vyplaší to všechny ostatní klienty.“

„O tom by nikdo neměl mít nejmenší ponětí,“ upozornila ho Adequin. „Rozhodně ještě nějakou chvíli ne.“ Zamyšleně si poškrábala zátylek. „Doufala jsem, že pětiprocentní poplatek za zprostředkování udělá své.“

„Pomohlo to,“ přikývl Gideon, ale jeho pohled zůstával ponurý. „Jenže Akemi je, no… příliš hrdá. A snadno se naježí, zvlášť když přijde řeč na Northa.“ Odmítavě mávl rukou. „Omlouvám se. Nelam si s tím hlavu. Zvládnout Akemi je moje starost, ne tvoje. Pořád dokola jí připomínám, aby se soustředila na běžný provoz, a ona je jedině ráda, že vás má díky mně z krku.“

Adequin překvapeně povytáhla obočí. „Takže jsi v podstatě dostal hlídkaře na starost na plný úvazek, co?“

Ve tvářích se mu objevily dolíčky coby náznak úsměvu. „A mně to nijak zvlášť nevadí. Sloužit tiercelovi je koneckonců moje povinnost.“

Adequin se nervózně uchechtla a schovala si tvář do dlaní. „Do prázdna. Neříkej mi tak.“

„Bylo by skvělé, kdybych nemusel. Znamenalo by to, že nejsi moje šéfová.“

Svěsila ruce a vzhlédla k němu. „To já ale nejsem.“

S výmluvným výrazem šťouchl do těžkého prstenu, který jí visel na řetízku kolem krku.

„Tahle pečeť si myslí něco jiného.“

Na řetízku spolu s identifikačními známkami visel černý, tepaný kovový kroužek. Přejela palcem po šestiúhelníkové ploše s vyrytým stylizovaným jestřábem ve střemhlavém letu – drápy natažené před sebe, za zády křídla jako dvě čepele.

„Ten bys mimochodem měla nosit *tady*," ukázal jí napřímený ukazováček.

Zvedla řetízek a nechala ho spadnout. Těžká skrumáž přívěsků jí bouchla o hrudní kost. „Pro moji práci to není zrovna praktický módní doplněk."

„No nevím," opáčil s letmým pokrčením ramen. „Grobiánovi bys s tím mohla uštědřit slušnou ránu."

Adequin se tlumeně uchechtla. „Technicky možná jsem tiercel," připustila, „ale převzít vládu nad Korzáry se nechystám."

„Prozatím." V oku se mu zableskla výzva – stejným dílem znepokojení, zvědavost i pobavení.

„Žádné *prozatím*," zakroutila Adequin rozhodně hlavou. „Neusedám na trůn a nikdy k tomu ani nedojde. Nemůžu vést vzpouru a *zároveň* druhou největší pašeráckou organizaci v galaxii."

„Úplně největší," opravil ji Gideon. Jeho pohled se náhle rozjasnil a na rtech se mu objevil samolibý úšklebek. „Zrovna minulý týden jsme dostali čísla za poslední kvartál."

„No do prázdna," vzdychla Adequin ohromeně. „Tak to asi… gratuluju."

Gideon naklonil hlavu v přehnaně divadelní úkloně. „Děkuji. Díky převážení těch prošlých legionářských muničních zásob jsme se konečně vyšvihli do čela. Dlouhé cesty do larioského neutralizačního zařízení ve Vnějším jádru plus riziková přirážka rovná se celkem slušná výplata."

„Aha, hm." Adequin zakroutila hlavou a hlasem podbarveným sarkasmem podotkla: „Já myslím, že do čela vás vyšvihly *úplně legální* kontrakty, představ si to…"

Gideon zakoulel očima. „Ano, tahle jednotka našeho podnikání má práce až nad hlavu, děkuji za připomenutí. Od té

doby, co nám šéfuje Akemi, možná ne tolik jako dřív, ale nic bezprecedentního. Dokud nás vedl Abraham, bylo to téměř padesát na padesát.“

Při zmínce o Jackinově zesnulém adoptivním otci Adequin zaváhala. To on se ho ujal, když byla jeho rodina před třiceti lety nucena opustit Jádro kvůli ediktu o dědictví, první velké iniciativě v eugenické válce Augusta Mercera.

To přemístění byl důvod, proč Jackin narukoval; důvod, proč tak dlouho slepě důvěřoval Legii; a důvod, proč byl teď Augustovým vězněm. Opět. A to jen proto, aby dopřál hlídkařům ještě malou chvíli v bezpečí.

Do tváří se jí nahrnulo horko. Zhluboka se nadechla, napočítala do čtyř a odclonila příval lítosti – během posledních čtyř měsíců měla spoustu příležitostí tenhle manévr cvičit a zdokonalovat. Nesmí si dovolit utápět se ve výčitkách svědomí; přinejmenším tohle Jackinovi dluží.

Cvrlikavý zvuk nexu, který jí zavibroval na zápěstí, ji vrátil do přítomnosti. Klepnutím potvrdila příjem.

„… pro ex,“ zapraskal Puckův hlas.

„Slyším, Pucku,“ ohlásila se.

„Chaos, s. r. o., se blíží k cílové soustavě, čas do příletu patnáct minut.“

„Rozumím. Už jsem na cestě.“

Gideon povytáhl obočí a pomalu, zamyšleně si promnul bradu. „Chaos, s. r. o.?“

Adequin pokrčila rameny. „Dovolila jsem Emery, aby si sama pojmenovala svůj oddíl. Každý občas uděláme chybu.“

Gideon se tiše, dunivě zasmál.

„Jestli jsi svolný tady ještě chvíli zůstat, možná by se mi potom na konkláve hodil tvůj vhled.“

„Jo, to asi přežiju.“ Položil si ruku na břicho. „Ale možná budu potřebovat nějakou výživnou pobídku.“

„To se dá zařídit. Myslím, že dneska máme nějakou artorskou fúzi.“

„S tím si vystačím.“ Pokynul rukou ke vchodu. „Až po tobě, tierceli.“

Adequin zakoulela očima a s Gideonem v patách vyrazila pryč z hangáru.

KAPITOLA TŘETÍ

Jackin North seděl v kokpitu LSS *Anzer*. Kabinu zalévalo teplé, jasné světlo, a jak se blížili k denní straně planety, hlavní obrazovka zářila bronzovým svitem odraženým od SCR-1462-3. Přelétl pohledem po navigačních displejích rozprostřených nad palubní deskou, zobrazujících trajektorii lodě při chystaném gravitačním manévru.

Náhle ucítil mrazení v zátylku. Ohlédl se přes rameno.

V otevřeném průchodu stála královna Elyseie.

Mercerová. Byli na cestě už osm dnů, ale na tuhle skutečnost si pořád ještě nedokázal zvyknout.

Měla klidný pohled, ruce spojené u spodního okraje hrudního koše a jeden po druhém si hladila konečky prstů.

Otočil se zpět k řízení. Ani nemrkl. Napjaté svaly v prsou mu svíraly srdce.

Pomalu se nadechl a ještě pomaleji vydechl. Snažil se nemyslet na ten kolosální seznam prohřešků, kvůli němuž se nyní ocitl až tady.

Tohle bylo *daleko* za hranicemi jeho pracovní náplně. Příslušníci Osobní ochranné služby byli v lepším případě přetrénovaní a mizerně placení bodyguardi. Neměli se účastnit politických machinací. A už vůbec neměli řešit cizí problémy.

Královna přistoupila blíž a tiše se posadila do křesla druhého pilota po Jackinově pravici. Upíral oči na palubní desku,

ale vnímal, jak si ta žena vedle něj skládá ruce do klína, jak se usazuje pohodlněji, rozvažuje, pozoruje.

Odkašlal si, ale nepodíval se na ni. „Přejete si něco, Vaše Veličenstvo?“

„Nemusíte používat mé tituly.“ Její hlas zazněl tiše, bezbarvě.

Zezadu z hrdla mu unikl suchý, přerývaný smích. Jak by jí sakra asi měl říkat? *Corinne*?

„Je to pořádná štreka,“ poznamenala a zamyšleně si prohlédla řadu navigačních obrazovek. „Už je to dlouho, co jsem byla dál než v Rotellanském průsmyku.“

Jackin nepřítomně přikývl. On sám za Rotellanským průsmykem nebyl *nikdy*, dokonce ani takhle daleko v Proudovém pásu ne, a trochu ho překvapovalo, že ona ano. Do Mercerova rodu se přivdala před téměř čtyřiceti lety. Jaký by panovnice měla důvod opustit Jádro, byť třeba jen jednou, nedokázal ani odhadnout.

Ale o tom, čeho se právě teď účastní, chtěl vědět co nejméně, takže prostě jen řekl „Nápodobně“ a dál upíral pohled na rozostřené navigační obrazovky. V pravém oku mu zacukalo. Několikrát ho přimhouřil, ale data na displejích přečíst nedokázal.

Tiše si odkašlala. „Procestoval jste toho hodně, circitore?“

Jackin prakticky cítil, jak drápy její neochvějné odhodlanosti cupují jeho schopnost vyhnout se konverzaci na kousky.

„Nijak zvlášť,“ odpověděl a poškrábal se na čelisti. Mít krátké strniště na tváři mu z nějakého důvodu připadalo divné.

„Vzhledem k vašim povinnostem v OOS bych čekala, že jste měl příležitost navštívit každičký kout galaxie.“

Jackin se zamračil. Tohle nikdy nepovažoval za *cestování*. Byla to jenom práce.

„Naši svěřenci jsou primárně příslušníci Legie,“ vysvětlil a vrhl na ni kratičký pohled. „Občas nějaký politik. Nikdy nebylo potřeba pouštět se nějak zvlášť daleko.“

Reflexivně si chtěl odhrnout vlasy z čela, ale zjistil, že je teď má příliš krátké, ostříhané těsně u lebky. Něco mu na tom celém nesedělo, ale nedokázal to přesně pojmenovat. Připomínalo to nějaké podivné, převrácené déjà vu. Něco, co se nestalo. Určitě ne takhle.

Corinne přikývla, jako by jeho odpověď přijala, a pak se zeptala: „Jaký je nyní náš cíl, circitore?“

Jackin zakroutil hlavou. „Dobře víte, že to vám říct nemůžu.“

„Teď už to přece ničemu neuškodí,“ odpověděla klidně. „Už jsme skoro tam.“

V pravém oku mu znovu cuklo. Promnul si ho kloubem prstu. „Nejsme.“

„Ne?“

„Ne. Dorazili jsme tam už dávno.“

Mrkla pouze jedinkrát. Čelo se jí svraštilo a na okamžik vypadala upřímně zmateně. „Je vám něco, pane Northe?“

Na zátylku mu vzplál žár, když se s ní střetl pohledem. Takhle on se přece nejmenuje. Ještě ne.

Další potvrzení nepotřeboval.

Zaťal zuby a sevřel pěsti, až mu zapraskaly klouby.

V Corinniných ledově modrých očích se usadil strach. Náhle připomínala kořist zahnanou do kouta, strnulou divokou, živočišnou hrůzou.

Jackin se otočil k palubní desce, vymazal trajektorii gravitačního praku a chopil se manuálního řízení.

Loď sebou trhla a zamáčkla je do sedadel. Corinne poděšeně vyjekla a Jackina z toho bodlo hluboko v hrudi.

Nesmí si toho všímat. Nesmí si *jí* všímat. Tohle není správně.

Několika rychlými příkazy nasměroval *Anzer* k 1462-3 a zvýšil rychlost. Iontové motory rozechvívaly lehký rám obratného plavidla. Mramorovaná koule planety rostla, jasné bronzové světlo už vyplňovalo obrazovku od kraje ke kraji.

„Circitore!“ Corinne zalapala po dechu. „Co to děláte?“

Rozřinčelo se upozornění na sestup do gravitační studny. Na palubní desce vybuchl ohňostroj výstrah.

Anzer se prudce otřásal, jeho kostra skřípala neustávajícím, zvučným nářkem. Corinne se opřela rukama se zbělelými klouby o konzoli, přestože ji zrychlení tlačilo zpátky do křesla. Jackinovi drkotaly zuby v lebce. Čelist ho bolela, každičký sval v těle měl napjatý k prasknutí a prostoupený spalujícím adrenalinem.

Ničeho z toho si nevšímal.

Zvedl roztřesenou ruku k palubní desce a otevřel ovládání nadsvětelného pohonu. Aktivoval warp. Dotykem zavřel varování. Inicioval okamžitý warp.

Loď ve zlomku sekundy přešla do warpu. S planetou splynuli v oblaku atomizovaného ohně.

S trhnutím se probudil v propasti zalité oslepujícím bílým jasem.

Postupně si znovu začal uvědomovat svou fyzickou přítomnost. Nejprve kosti a klouby, potom svaly a nakonec kůži, ledovou a politou studeným potem. Na okrajích vědomí prosakovala všeprostupující bolest.

Bílou záplavu v jeho zorném poli zředilo teplo, ale víčka zůstávala těžká, jako by na ně cosi tlačilo. Jackin věděl, že stejně nemá důvod je otevřít.

Studený kov mu obepínal zápěstí, tlačil na bolavý hrudní koš a zarýval se do oteklých kotníků. Pouta ho držela na téměř svislé plošině. Pravý biceps mu ocelovým stiskem svírala široká obruč z kovu a kabelů. Jiskry bolesti vystřelovaly nataženou paží podél nervů k cukajícím konečkům prstů.

Upnul se na tu špetku útěchy, kterou mu skýtalo brnivé hemžení vštěpů vracejících se do výchozí formace. Znamenalo to, že je zase skutečný. Potvrzovalo to rovněž bušení srdce v hrudi.

Na jeho rozbolavělé ušní bubínky zaútočilo opatrné, strachem sevřené hlášení: „Program ukončen v osm čtyřicet…“

Dveře se sykavě otevřely. Ozvaly se spěšné kroky. „Kambelová, do blbýho prázdna, vraťte ho zpátky…“

„Vždyť víte, že to nemůžu vynutit,“ namítla žena a pak ztišila hlas. „Možná se tam vrátí sám. Jen mu prostě dejte chvilku, zatraceně.“

Vzadu v krku ucítil štiplavé dření, jak se pokusil protestovat, ale vyšlo z něj jen krátké, anemické zakašlání. Vzápětí ho přemohla závrať a přinesla s sebou vlnu únavy.

Ze svalů mu vyprchala všechna síla, ramena klesla, brada padla na prsa. Zhroutit se zpátky do bezvědomí mu připadalo jako skvělý nápad. Upřímně řečeno, byl to vítaný…

„Ne!“

Jackin ztuhl. Cítil, jak mu teď srdce prudce buší až v hrdle. Přinutil se otevřít oči, pátravě hleděl skrz mlhu slz, které mu do nich vehnala bolest.

„Soustřeď se!“

Náhlá vlhkost mu zaostřila pohled a rozmazaná místnost získala tvar. Modře a zlatě blikající kontrolky přístrojů, opodál dvě techničky v bílých pláštích, dva Mercerovi gardisté v kaštanových uniformách strážící vchod. Skoro celou protější stěnu zabíral široký pás observačního okna; místnost za ním byla temná.

Potom se obraz zakymácel, oči se zvrátily vzhůru. Ať se snažil sebevíc, netušil, odkud k němu promlouvá.

„To je rozkaz, centurione.“

Přestože Rakeová očividně neměla žádnou fyzickou formu, mluvila na něj dál. Podnětná vzpomínka mu zněla v uších a svírala mu srdce.

Zatímco byl mimo, našla navzdory intenzitě iluze způsob, jak mu poslat zprávu. Jeho vlasy, vousy, jméno. Drobnosti, které iluzi rozptýlily, aby ho z ní vytrhly. Nesmí se tak rychle zase vzdát.

Mělce se nadechl.

Z posledních sil přinutil své vědomí znovu vnímat, obrátit se zpátky do místnosti, do přítomnosti. Soustředil se na pocit

bytí ve vlastním těle, údery srdce pumpujícího žilami skutečnou, teplou krev, mravenčení vštěpů na přecitlivělé kůži. Upnul se na hlodavou bolest pronikající až do kostí, kterou se už tak skvěle naučil ignorovat, a využil ji jako kotvu.

Když konečně nabyl trochu tělesné jistoty, sklouzl jeho mdlý pohled po hraně rámu k připoutaným nohám. Všiml si, jak zuboženě vypadá. Světle hnědou kůži vykukující zpod šedých nemocničních kalhot měl skvrnitou modřinami a zrudlou oděrkami.

Nechal víčka znovu klesnout.

„Tak kde je problém?“ zeptala se druhá technička. „Jde o ten nový vštěpový konektor?“

„Ne,“ odpověděla ta první, která se určitě jmenovala Kambelová. „Spojení je stabilní. Netuším, jak dokáže vždycky…“

„No tak to sakra zjistěte, Kam! Jestli sem bude muset znovu přijít, natrhne mi…“

Ozvalo se tvrdé, duté zaklepání. Někdo asi zaťukal na silné sklo observačního okna na protější straně místnosti.

„Do prdele,“ zaklela Kambelová potichu. „Vy jste zavolala…?“

„To kurva rozhodně ne,“ sykla ta druhá.

V drobném reproduktoru krátce zapraskalo a pak se ozvala nezřetelná otázka, kterou Jackin nedokázal rozluštit.

Kambelové tón se rázem proměnil v přehnaně uctivý. „Je to tak, Vaše Veličenstvo. Subjekt převzal kontrolu. Opět. Doufáme, že se znovu sám ponoří, ale…“

Reproduktor ji přerušil strohým příkazem.

„Je to tak, pane,“ přitakala Kambelová. Jackin slyšel, jak se jí začíná třást hlas. „Nemůžeme však proces resetovat, dokud mu z těla nevyprchají intoxikanty.“

Druhá technička tlumeným šepotem poznamenala: „Můžeme je z něj *vypláchnout*.“

Šumění komunikátoru umlklo.

„Držte hubu, sakra,“ zasyčela Kambelová. „To by v jeho současném stavu bylo příliš riskantní.“

Druhá technička si odfrkla. „Pochybuju, že by ho to trápilo."

Šumivý hlas něco krátce poznamenal.

„Ano, omlouvám se, pane…," zakoktala Kambelová. Máte pravdu, pane. Je to proveditelné, ale… on je stále klasifikován jako… ehm, no… Stále preferujete ho udržet… *při životě*, nemýlím-li se?"

Jackin si jemně odfrkl, jak na povrch probublalo hořké veselí. Hruď se mu zvedala tichým, ale srdečným smíchem. Nebylo to vtipné, ale zároveň vlastně bylo.

Rozlepil oči. V chladném, antiseptickém vzduchu ho v nich zaštípala neodbytná vlhkost.

Za observačním oknem stála bělovlasá postava sálající pronikavou autoritou, přestože zůstávala rozmazaná a nezřetelná.

Augustus Mercer, schovávající se na galerii laboratoře.

Pravděpodobně nechtěl, aby Jackin viděl, jak je frustrovaný tím, že ho v téhle protivné hře znovu a znovu a znovu poráží.

Hajzl.

Augustus přes reproduktor cosi odpověděl a Kambelová se nervózně ohlédla přes rameno na Jackina. „Rozumím, pane. Zkusíme to znovu, jakmile to bude bezpečné."

Silueta za sklem se vzdálila.

„Do prdele," zamumlala Kambelová. Potom její tón zpřísněl. „Dobře, tak jděte. Odveďte ho."

Přiblížil se shluk kaštanové a zlaté. Jackin napjal svaly a připravil se.

Pouta se s tichým cvaknutím otevřela a Jackin se okamžitě sesul na jednoho ze strážných. Z toho náhlého prudkého pohybu se mu zamotala hlava, na hrany zorného pole mu začaly dotírat mihotavé bílé nitky.

Pak jeho končetiny ochromila náhlá vlna únavy. Poddal se tomu, zhroutil se do náruče strážného a propadl se do tmy.

Před několika měsíci – nedokázal říct přesně, jak dávno to bylo; čas se stal pouhým mlhavým konceptem – seděl nehybně, tiše

v křesle druhého pilota a jeho rozostřený pohled se vznášel nad palubní deskou rychlého korzárského člunu jménem *Crucius*.

Gideon vedle něj nepřítomně zíral na data na obrazovkách.

Po působivě dlouhé době, kdy si jeden druhého ostentativně nevšímali, si Gideon odkašlal a zachraptěl: „Alaricu…“

Ať už však chtěl pokračovat jakkoli, nikdy to neopustilo jeho rty, pohlceno hutným tichem a jejich společnou komplikovanou historií vznášející se ve vzduchu kokpitu.

O chvíli později přistáli na místě setkání.

Několik minut se ani jeden z nich nepohnul. Jackin ze strany sledoval Gideonovu tvář, zatímco on si procházel nějakým vnitřním bojem; ačkoli oči měl skelné, rysy jako by mu vytesali z kamene. Rukama v bezprstých rukavicích se napjatě opíral o hranu palubní desky.

Jackinovi neuniklo, že Gideon ještě nezadal vypínací sekvenci. Ani nepřepnul do pohotovostního režimu. Motory dál předly, vibrovaly potenciálem. Možností, že to všechno dopadne… nějak jinak.

Gideonovi se pohnul ohryzek, palce mu zacukaly a Jackina na jeden kratičký, strašlivý okamžik napadlo, že se snad opravdu pokusí znovu vzlétnout.

Rozepnul si pásy.

Gideonovi klesla ramena, strnulé rysy smířeně povolily. Také se neochotně odepnul.

Jackin vstal a přejel si rukou po krátkých vousech. Nevěděl, co dělat, jak se chovat. Dvacet let nechávali oceán nevraživosti mezi sebou vřít. Ale proč? Stálo je víc energie být na sebe navzájem naštvaní a zatrpklí, než kolik by si vyžádalo prostě se omluvit a jít dál. A teď to všechno působilo tak… dětinsky.

Jackin pohlédl na řídicí konzoli. „Neříkej jí to,“ nakázal mu. Hlas měl těžký a chraplavý. Nepřítomně si přejel palcem po jizvě, která mu protínala vous na pravé tváři. „Totiž, neříkej jí to, dokud nebudeš zpátky. Zpráva je na zabezpečené části disku. Potom ji zničte.“

Gideon si nervózně otřel ruce do kalhot. Stále ještě se mu odmítal podívat do očí. „Jo. Jasně."

„Přísahej…"

„Přísahám."

Jackin se musel zatraceně snažit, aby se mu nechvěly prsty, když rozepínal řetízek, na kterém visely jeho identifikační známky. Podal přívěsky Gideonovi.

Ani teď Gideon nevzhlédl, ruce opřené v bok. Několik velmi dlouhých okamžiků odmítal vzít na vědomí Jackina, jeho známky i tiché pípnutí příchozího volání a stále běžící motory lodě.

Potom konečně vytrhl Jackinovi známky z dlaně a strčil si je do kapsy. Druhou rukou si přitáhl Jackina do nečekaného objetí. „Opatruj se, Ricu."

„Ty taky," vydechl mu Jackin do ramene.

Dvojice grobiánských strážců vyvláčela Jackina po strmé nástupní rampě do nákladového prostoru plavidla.

V žaludku se mu převalila hořká nostalgie. Sytou vůni vanilky a šalvěje cítil i skrz hrubou látku pytle, který mu přetáhli přes hlavu. Párou čištěné koberce a leštěné dřevo, známky opravdu vysoce praktického designu vesmírné lodě. Byl na Mercerově jachtě.

Hrubá, kostnatě bílá kůže grobiánských pracek mu odírala předloktí jako smirkový papír.

Protáhli ho dalšími dveřmi a ty se za nimi s tichým zasyčením uzavřely.

Grobiáni ho chytili za ramena a srazili na kolena.

Bolestivě se ušklíbl. Trojúhelníková rána na břiše navzdory kompresnímu obvazu, který mu svíral trup, stále ještě tepala bolestí a čerstvě narostlá kůže na dlaních ho pálila při sebemenším doteku. Byly to opravdu radostné následky náhodné teleportace na viatorskou loď. Forda naštěstí napadlo, že by mohl Jackinův systém ještě napumpovat novou dávkou oblbováků, než se na *Corinthianu* rozloučili.

Při pomyšlení na dávného přítele se mu sevřelo srdce. Když se Jackin nedal odradit svými nedávnými zraněními a trval na tom, že se vyrazí vypořádat s vágním nouzovým voláním *Snílka*, ve Fordově tváři spolu válčily výrazy hněvu a odevzdanosti. Zastavit se ho však nepokusil, protože už desítky let věděl, jaký tvrdohlavý mezek dokáže Jackin být.

Trhl sebou, když na kůži předloktí ucítil jemné svědivé zatepání. Ústa mu zalila ostrá kovová pachuť a připomněla fakt, na který pořád tak nějak zapomínal – má přece vštěpy. *Skutečné* viatorské vštěpy. Aplikované bandou rozhořčených grobiánů, kterým jejich viatorský velitel nařídil nenechat Jackina na palubě jejich bitevního křižníku vykrvácet.

Byl to zkrátka pekelný týden.

Jeden z grobiánských strážných zavrčel a Jackin skrz látku pytle vycítil, že se blíží. Vštěpy na obou pažích mu jemně vrněly a shromažďovaly se kolem magnetických pout, která mu odírala zápěstí. Pomalu vydechl a zapřisáhl ty zatracené věci, aby se uklidnily, než mu vyslouží další kolo hrubého zacházení.

Čtverečky neochotně poslechly. Po kůži mu přeběhlo mravenčení, jak se vracely do výchozí formace. Pořád ještě je v podstatě neuměl ovládat. Rakeová slíbila, že ho to naučí, ale… no, v tomhle ohledu si bude muset poradit sám.

Na okamžik ho oslnil záblesk světla, jak mu strhli pytel z hlavy. Uslyšel jemné zapraskání statické elektřiny, když se mu hustá látka otřela o delší vlasy na temeni. Přimhouřil oči a držel hlavu skloněnou, než přivyknou světlu.

Na dlouhých vláknech kaštanového koberce čekaly dva rozmazané černé obdélníky. Pár vyleštěných společenských bot.

Jackin vzhlédl.

Dva metry před ním stál Augustus Mercer. Měl na sobě skvěle padnoucí černý oblek, ruce napůl schované v kapsách kalhot držely sako ležérně rozepnuté.

Jackinova první myšlenka byla, že na toho muže snad čas vůbec nepůsobí. Ačkoli sedmdesátiny oslavil už dávno, vypadal

úplně stejně jako před patnácti lety, jen ve vlasech už bílá nezadržitelně vítězila nad šedou. Měl je stažené prostou čelenkou z propletených stříbrných pramenů, evokujících motiv stromu na rodovém znaku.

Zkroutil rty v rozšklebeném úsměvu. „Mercere."

Augustus lehce kývl hlavou. „Pane Davosi."

„Prosím," opáčil Jackin s předstíranou zdvořilostí, „vždyť jsme staří přátelé. Říkejte mi Alaricu."

„Tak tedy Alaricu. Dlouho jsme se neviděli."

„Mohlo u toho zůstat."

Jeden koutek Augustových úst se zvedl v jízlivém pobavení, v modrých očích se mu zablýsklo odražené světlo a na jeden prchavý, dezorientující okamžik vypadal strašně moc jako Cavalon.

Jackin tu myšlenku rychle spolkl. Bouřil se mu z ní žaludek. „Přiznám se," začal a nutil se ke klidu, „že samotného krále osobně jsem tedy nečekal."

„Jaký bych to byl hostitel, kdybych se vzdal příležitosti k tak dlouho očekávanému opětovnému shledání?"

Jackin mu věnoval krátké, hořké pousmání. „Pravda. A tahle jachta…" Vyloudil ze sebe uznalé hvízdnutí. „Zatraceně, s touhle jachtou překonáváte i svoji vlastní přepálenou okázalost. Zajímavá volba pro výměnu rukojmích."

Augustus si ho přeměřil pohledem. „Neměl jsem čas připravit jiné plavidlo."

„Aha, no jasně," uchechtl se Jackin pobaveně. „Jaká byla vaše večeře na Viridisu? Tedy samozřejmě předtím, než vás moji přátelé vyrušili. Upřímně doufám, že vás nevytrhli z ničeho příliš důležitého."

Bylo znát, jak Augustus zaťal zuby. „Budu upřímný, Alaricu. Nepamatuji si, že byste býval takto suverénní."

Jackin se pokusil o lhostejné pokrčení rameny, ale jeho bolavá zranění to gesto proměnila v útrpné ušklíbnutí. „Je to patnáct let. Změnil jsem se."

Augustus naklonil hlavu. „A myslíte si, že k lepšímu, je to tak?“

Jackin mu dál vzdorně hleděl do očí, ačkoli pod žebry ho pálila nostalgická bolest, znovu rozdírající okraje sotva zacelené rány. Augustovo žvanění znal dost dobře na to, aby věděl, že ho nelze brát vážně. Ale jaký skrytý motiv měla tato otázka, nedokázal odhadnout, takže jen zachraptěl: „Samozřejmě.“ A pak o trochu pevněji dodal: „Ano.“

„Jste si opravdu jistý?“ nedal se Augustus odbýt. „Víte určitě, že vás tahle *žena*, tahle *věc*, za které jste obětoval svou svobodu… Že jste díky nim silnější?“ Udělal dlouhý krok vpřed a naklonil se k Jackinovi, aby mohl šeptat. „Nebo vás to naopak dostalo na lopatky?“

Znovu ustoupil a Jackin sklopil zrak. Cítil, jak mu horko spaluje tváře. Sevřel pěsti ve snaze potlačit doutnající bolest, ale ta špetka odhodlání, kterou si nastřádal, se rozplynula.

Chtěl mu oponovat, vybudovat nějaký neprůstřelný argument. Nedokázal to.

Protože Augustus měl pravdu.

Uplynulo pět dnů, než se Jackin s Augustem znovu setkal – nebo vlastně s kýmkoli. Jako jediná známka plynutí času v zatuchlé čtvercové cele bez oken i jakéhokoli vybavení mu sloužily pouze kostky slisovaných dehydrovaných živin, které se třikrát denně objevovaly v drobném okénku ve dveřích. Hltavě snědl každičký gram.

Z dob, které u Augusta strávil tenkrát před více než patnácti lety, Jackin znal marnost hladovky. Přišel by o svaly i sílu a jim by stačilo prostě jen počkat, až bude slabý a podvyživený, než by mu násilím zavedli kanylu s umělou výživou. Jeho život či smrt teď byly v Augustových rukou.

Věděl, proč ho ignorují. Nikoli proto, že by byl Augustus tak strašně zaneprázdněný nebo že by měl na práci lepší věci než mučit muže, který před patnácti lety pomohl utéct jeho ženě.

Nechat Jackina, aby se dusil ve vlastní šťávě, byla promyšlená taktika. Jako všechno, co Augustus dělal, šlo o dobře vypočítaný tah v šachové partii psychologického boje.

Augustus však neměl tušení, že Jackina samota ani v nejmenším netrápí. Aspoň *k něčemu* byly všechny ty roky strávené v liduprázdném tichu na Rozhraní dobré.

Ačkoli poslední půlrok rozhodně tichý nebyl. A tak se tahle vynucená samota – prostá jakékoli odpovědnosti – v porovnání s rolí velitele *Střelky* ve skutečnosti ukázala jako obrovská úleva. Samozřejmě to v něm zároveň vyvolávalo pocit viny. Ale pořád to byla úleva. Připadalo mu to téměř pokojné.

Nejdůležitější ovšem bylo, že mu to poskytlo čas dát dohromady detaily příběhu. Historky, o kterou se hodlal pomalu dělit namísto pravdy a teď potřeboval sám sebe přesvědčit, že právě taková byla realita.

Neprozradit místo, kde Corinne pobývá, se mu tenkrát poprvé podařilo díky hloubce a kvalitě fikce, kterou si vybudoval. Tuhle kognitivní techniku ho před třiceti lety naučil Abraham poté, co ho adoptoval do života profesionálního zločince. Když ho pak praetor Lugen osvobodil, trvalo vyplétání pravdy ze lží celé roky. O některých detailech dodnes nedokázal říct s jistotou, zda jsou pravdivé, nebo ne.

Ironie ukrytá v tom, že je tak zdatný v klamání sebe sama, mu samozřejmě neunikla. Bylo to ovšem právě natolik zábavné, aby se mohl stejnou metodou přimět příliš o tom nepřemýšlet. Stačilo se soustředit na důsledky – opět tady šlo o Corinne, ano, a také o všechny ostatní nevinné lidi, které se Lugenovi za posledních patnáct let podařilo shromáždit. Ale zároveň to teď také bylo mnohem osobnější.

V ohrožení byl každý z hlídkařů. Emery, Warner, Beckar, Puck, Mesa, Cavalon, Ford… i Rakeová.

To *on* je tam poslal, a hrozbou pro ně navíc byl také *on sám*. Za žádnou cenu je nehodlal vydat Augustovi do rukou. Bude si opakovat jejich jména jako mantru, použije je jako lano, na

něž se zavěsí, až ho dotlačí na okraj, stejně jako tenkrát využil svou slepou oddanost Legii.

Podruhé už pro něj Lugen nepřijde, tohle bylo jasné od začátku. Tentokrát to Augustus buď bude muset vzdát, nebo ho zabít.

Po pěti dnech se Jackin plně spokojil s útěchou z faktu, že konečně našel aspoň trochu pohodlnou polohu na spaní, stočený do klubíčka v zadním rohu cely, kde bylo prošívané polstrování pokrývající stěny o něco silnější. Právě začínal klimbat, když ho probral ostrý záblesk.

Oči ho pálily, jak mžoural na světlem zalitou siluetu v otevřených dveřích, vrhající tvrdý stín na stěnu jeho malé cely. Bez sebemenších pochyb poznal vysoký límec uniformy Mercerovy gardy.

Za strážného zády se objevila další rozostřená postava – díky své naprosté, neochvějně autoritativní přítomnosti stejně snadno rozpoznatelná.

Gardista přistoupil k Jackinovi, popadl ho za loket a vytáhl do kleku. Jackin s bradou svěšenou na prsa upíral pohled na svoje bolavá kolena. Gardista mu vyhrnul pravý rukáv blůzy nad loket.

Tiché klapání drahé obuvi mu oznámilo, že Augustus se blíží. Do jeho zorného pole vkročily vyleštěné černé polobotky.

Jackin našel vůli zvednout bradu, ale Augustus se mu do očí nepodíval. Místo toho si upřeně prohlížel Jackinovu obnaženou pravou paži.

Po chvíli si klekl a zaútočil na Jackinovy smysly tou svou jemnou, nesourodou vůní tabáku, vanilky a šalvěje. Odtáhl mu límec blůzy a prohlížel si řádku vštěpů, jež se klenula přes jeho rameno.

Při znepokojivém doteku starcovy měkké, téměř papírové kůže Jackinovi přeběhl mráz po zádech. Vštěpy vycítily jeho neklid a probudily se k životu. Jak se skládaly a zase rozkládaly, mezi měkkými stěnami malé cely se jejich cvakání ozývalo

nepříjemně hlasitě. Snažily se před Augustem schovat, klouzaly až dolů za staré jizvy, jimiž měl Jackin pokrytá záda… a které měl na svědomí právě Augustus.

Světlo z chodby vrhalo ostré stíny na Augustovu tvář, pozorně si prohlížející čtverečky vštěpů. Obočí se zvedlo, rty sebou škubly v potlačeném úsměvu.

Jackin spolkl nepříjemné pálení v krku.

Jediný projev toho nijak zvlášť skrývaného uspokojení stačil, aby mu bylo jasné, že dny poklidného přebývání v mírumilovném osamění právě skončily.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Adequin nechala Gideona v jídelně, ať ukojí svůj hlad, a do taktického velína dorazila minutu před akcí.

Sestoupila po šikmé rampě, uchycené na vnější zdi a stáčející se dolů do místnosti. Holé podlahy a zkosené stěny tvořil stejný ocelově šedý, betonu podobný materiál jako zbytek pevnosti, pokud mohla soudit. Zatím totiž byly vyklizené a vyčištěné jen oblasti, které opravdu potřebovali. Nespočet temných chodeb a nevyužitých podzemních pater zůstával zavalený troskami, které kdysi bývaly dlaždicemi, omítkou, obklady nebo zkrátka čímkoli, čím cathiani před třemi tisíci let pokrývali podlahy a stěny.

Na konci rampy Adequin minula strategický stůl – velký kruh holografického skla, podobný velitelskému stolu v BIS na palubě *Střelky*.

U jednotlivých stanic obrácených k primárnímu taktickému řídicímu centru pracovala šestice techniků. Stěně nad nimi dominovala veliká obrazovka se zobrazením Akhetu a jeho měsíců, satelitů a velitelství orbitální obrany. Po stranách jej doprovázela řádka přenosů z bezpečnostních kamer jak na povrchu, tak na orbitě a neustále proudící data z všemožných senzorů. Menší mřížka zpožděných přenosů zobrazovala příchozí a odchozí mezipřistání i vnější záběry loděnice a stále rostoucí flotily na shromaždišti ve Vnějším závoji.

Vlevo u terminálu připojeného k řídicí stanici síťové struktury stály Mesa a Owen, ponořené do zapálené diskuze. Na velké čtvercové pracovní ploše ležela lesklá pyramida atlasu a kolem ní bylo připraveno šest malých svorek s drobnými zubatými čelistmi, každá připojená k vlastnímu svazku kabelů.

Adequin zamířila k primární řídicí konzoli, kde už na ni čekal Puck se sluchátky v ruce. „Zdravím, šéfe."

„Díky," řekla tiše a nasadila si vrzající sluchátka na uši. „Omlouvám se, že jdu pozdě. Jak jsou na tom?"

„Na pozici budou za necelou minutu." Upravil si svá vlastní sluchátka a zvolil několik příkazů z holografické nabídky nad sklem terminálu.

Adequin přikývla. „Tak se připojme."

Puck se ohlédl přes rameno. „Prorazte díru, prosím."

„Perforace přenosového štítu nasazena," ozval se za chvíli komunikační technik. „Máme něco přes dvanáct minut, pane."

Adequin položila dlaň na mušli sluchátek a odkašlala si. „Velitelství Akhetu volá *Snílka*."

„Nazdárek, ex," zazněl z komunikátoru Emeryin vysoký hlas. „*Snílek* slyší jasně a zřetelně."

„Už máte vizuální kontakt?" zeptala se Adequin. „Zabezpečené spojení vydrží jenom pár minut."

„Jo, jo, máme," potvrdila Emery. „Vidím arcullianskou bránu DB-01. Jsme připraveni na váš rozkaz."

Adequin se podívala na Mesu. „Tak do toho, Mes."

Mesa zadala příkaz do hlavního terminálu síťové struktury. Drážky atlasové pyramidy se rozzářily měkkým bílým světlem a ozvalo se jemné bzučení elektroniky.

Na primární obrazovce zmizelo obecné zobrazení Akhetu a vystřídal ho zlatý trojúhelníkový symbol.

„Síťová struktura aktivována," oznámila Mesa. Sledovala to všechno s klidným, soustředěným zájmem. Owen stála o krok za ní a trochu nervózně podupávala nohou.

Z komunikátoru se opět ozvala Emery. „Všechny systémy nám hlásí zelenou, ale nějak to nedokážeme zachytit.“ Do hlasu jí pronikl náznak zklamání. „Signál se objevuje, ale hned zase zmizí.“

Puck uvolnil svou obrazovku s výpisem dat z kokpitu *Snílka* a posunul ji po úzké konzolové liště k Adequin, která zamračeně sledovala, jak integrita signálu cyklicky roste a opět slábne.

Přikročila k nim Mesa s rukama sepjatýma před břichem. „Pro takový případ jsme připravili záložní plán, excubitore.“

Adequininy rty se pohnuly v jemném úsměvu. Samozřejmě že Mesa myslela na všechno.

„Emery, počkejte chvíli.“ S povytaženým obočím se podívala na vědátorku. „A ten spočívá v čem?“

Mesa se letmo ohlédla na techniky zabrané do práce a tlumeným hlasem vysvětlila: „Když ten váš viatorský známý ‚osvobodil‘ curanultu, poskytl nám tím neomezený přístup k její infrastruktuře. Nicméně zmíněná infrastruktura se nepodobá žádnému viatorskému systému, který jsem kdy viděla, a zatím jí plně nerozumíme, což znamená, že síťová struktura je omezena pevně danými limity. Kdybychom však mohli využít adaptabilní systém, možná by nám to poskytlo potřebnou podporu.“

Adequin vrhla zmatený pohled na Pucka.

Věnoval jí uklidňující úsměv. „Atlas v podstatě funguje na vlastní, opravdu hodně moc pokročilé vlnové délce,“ přeložil. „A my nejsme dost chytří na to, abychom vykoumali, jak ji využít…“ Když viděl, jak se Mesina tvář nelibě zkřivila, rychle dodal: „Aspoň *prozatím*. Kdybychom ale do práce zapojili umělou inteligenci cathianské pevnosti, možná by dovedla zpracovávat výstup z atlasu dost rychle na to, aby převzala otěže, a udržet signál dostatečně stabilní, takže by se na něj systémy *Snílka* dokázaly napojit.“

„Znamená to nějaká bezpečnostní rizika?“ zajímala se Adequin.

Mesa zakroutila hlavou. „Cathianské umělé inteligence jsou vybaveny pokročilými sekvenčními bránami obsahujícími omezovací sady, které dovedou regulovat specifické procesy a protokoly."

„Něco jako firewally," dodal Puck. „Zvedneme jednu drobnou bránu…" Palcem a ukazováčkem ukázal téměř neznatelnou škvírku. „… jenom tak vysoko, aby nám to poskytlo potřebnou agilitu."

Adequin nad tím chvíli přemýšlela. „A je opravdu bezpečné ji zvednout?"

„Jo," ujistil ji Puck. „Přesně k tomu účelu jsou vyrobené. Proto jim taky říkáme brány, a ne zdi. Mají se zvedat a spouštět, a tak umožňovat nebo blokovat přístup podle potřeby."

Owen přikývla. „A brána, na kterou cílíme, je technicky vzato brána v bráně, která je v další bráně. Cathiani prevenci úniku vážně nebrali na lehkou váhu."

„Excubitore," ozval se komunikační technik. „Zbývá nám už jen šest minut."

„Rozumím," potvrdila Adequin a zachytila Mesin tázavý pohled. „Pusťte se do toho, Mes."

Mesa krátce, stroze přikývla, otočila se na patě a odpochodovala zpátky k řídicí stanici síťové struktury. Po krátké poradě s Owen začala opatrně připevňovat šest malých svorek k propleteným drážkám atlasu. Svazky kabelů mizely v otevřených průchodkách a pravděpodobně se táhly až k hlavnímu počítači pevnosti o tři podlaží níž.

Adequin nedůvěřivě upírala oči na atlas. Z toho, jak si s ním hráli, byla podivně nesvá. Jako by byl součástí nějakého zlovolného experimentu, odhalený a zranitelný. Věděla ovšem, že skutečnost je přesně opačná. Tahle malá zlatá pyramida vládla větším výpočetním výkonem než všechna ostatní zařízení na Akhetu dohromady.

Mesa připevnila poslední svorku a ustoupila. „Propojení dokončeno."

Puck otevřel novou nabídku a obrazovku zaplnily bloky cathianského kódu vyskládané do úhledné mřížky.

„Navazuji spojení," řekl a zvolil jeden z nich.

Zářící drážky atlasu zapulzovaly jasnějším světlem. Tiché bzučení postupně sílilo, až nakonec přerostlo v úporné elektrické šumění.

Místnost se ponořila do tmy.

Adequin ztuhla. Její vštěpy se nejistě zavrtěly, zatímco oči se snažily přizpůsobit temnotě. Na sál se jako těžká přikrývka sneslo ticho, narušené jen několikerým zavrzáním bot a Puckovým mumlavým nadáváním.

Všechny pracovní stanice se vypnuly, displeje zhasly. Pouze po stole se rozlévala bílá záře atlasové pyramidy a tenké pruhy nouzového osvětlení zvýrazňovaly šikmý oblouk vstupní rampy.

„Amaee," začala Mesa tiše skrze zaťaté zuby.

„Já vím, já vím," zašeptal. „Měla jsi pravdu."

O necelé tři sekundy později se začala stropní svítidla s cvakáním postupně zapínat. Jako další naskočilo primární řídicí centrum a následovala jednotlivá stanoviště techniků.

Puck zběsile znovu otevíral obrazovky nad taktickou stanicí. Když spěšně prolistoval záznam incidentů, rezignovaně zamumlal: „Jo, přesně to jsem si myslel."

„Co se sakra stalo?" ozvala se Adequin netrpělivě.

Puck se setkal s jejím znepokojeným pohledem. „Všechno je v pořádku," ujistil ji, ačkoli nedokázal zakrýt napjatý tón. „To byla jen reakce pevnostní inteligence na přítomnost něčeho tak, ehm… *ohromujícího*, jako je atlas. Zdá se, že to aktivovalo starou bezpečnostní pojistku, která už ovšem neexistuje, což vyvolalo chybovou smyčku. Vypadalo to dramaticky, ale byl to izolovaný incident. Teď už je to v pořádku. Omlouvám se, pane."

Adequin si otřela čelo hřbetem ruky. „Nic se nestalo. Fungovalo to aspoň?"

Mesa s pevně sevřenými rty soustředěně upírala pohled na atlas a jeho provizorní pupečníkové šňůry. Vypadala trochu znepokojeně, což u ní rozhodně bylo velmi znepokojující.

Owen položila dlaň na holografickou obrazovku před sebou, pomalu ji přetáhla podél hrany stolu a předala Mese.

Napětí ve vědátorčině tváři povolilo a její rysy se vrátily k výchozímu stoicismu. „Ano, excubitore. Spojení navázáno."

Owen se usmála a lehce ji šťouchla loktem do žeber. „Vždyť jsem vám to říkala."

„Spojení je stabilní," oznámila Mesa. „Můžeme pokračovat."

Adequin přikývla. „Tak mi zase dejte *Snílka*."

„Jsme v kontaktu, pane," řekl komunikační technik. „Integrita přesměrování ale není optimální. Máme nějaké čtyři minuty."

Adequin si znovu nasadila sluchátka. „Ex volá Chaos. Omlouvám se."

„Slyším vás, pane," odpověděla Emery. „Nic se nestalo. Na slunným Akhetu je všechno v cajku?"

Adequin sledovala, jak si Mesa, Puck a Owen navzájem vyměňují rozporuplné pohledy, ale teď zrovna neměla čas je analyzovat. „Všechno v pořádku, Em."

„Ať jste udělali cokoli, fungovalo to," potvrdila Emery. „Máme stabilní signál. A do pr…" Vzrušený hlas jí užasle zakolísal. „Právě se objevilo ovládání brány! Vidí nás stejně, jako kdybychom měli atlas přímo na palubě."

Puck se zasmál a střelil přes Adequin veselým pohledem na Mesu. Ta svoje nadšení vyjádřila zdvořilým úsměvem sevřenými rty.

„Tak dobře," řekla Adequin, nutíc se tlumit svá očekávání. „Ovládání brány je skvělý první krok. Ale uvidíme, jestli vás taky pustí skrz."

„Rozumím, jdeme na přenos," potvrdila Emery a odmlčela se. O třicet sekund později zazněl v komunikátoru nadšený

smích. „Ex, klaplo to! Nový souřadnice potvrzeny. Jsme na druhý straně."

Technici hromadně zajásali a Adequin konečně opravdu spadl kámen ze srdce. S širokým úsměvem potřásla Puckovi rukou a pak věnovala vděčný pohled Mese a Owen. „Skvělá práce, vy tři."

Mesa krátce přikývla. Owen celá zářila. Puck se s odmítavým gestem usmál, jako že vlastně o nic nešlo.

„Emery," řekla Adequin do mikrofonu. „Dobrá práce. Vraťte se domů."

„Vracíme se domů," odpověděla Emery.

Adequin se stihla osprchovat, zhltnout proteinovou tyčinku a uvařit si kávu, a přesto zpátky do taktického velína na konkláve dorazila první. Když sestupovala po rampě dolů ke strategickému stolu, přidala do kroku, protože ji horký hrnek začínal pálit do prstů.

„Dám ruku do ohně, že dneska tomu kafi přidali pár stupňů," ozval se jí za zády nakřáplý hlas.

Adequin se ohlédla. Levi Kaplanová si za chůze stahovala černé vlasy. Tenké copánky proplétané barevnými nitěmi podle cautijské tradice jí sahaly až k pasu.

„Rozhodně to tak vypadá," přikývla Adequin a zatřepala lehce zarudlými prsty. „Jak jde život ve městě?"

Kaplanové pohled se zatoulal k betonové klenbě stropu. „Je trochu méně strohý, ale… ne o moc." Bílé zuby se jí v tmavě hnědé tváři zablýskly v úsměvu a Kaplanová zaujala své místo na levé straně stolu. „Co ten výpadek před chvílí? Předpokládám, že nějak souvisel s testem síťové struktury, je to tak?"

Adequin si schovala tvář do dlaní. Nedošlo jí, že výpadek zasáhl celou pevnost.

„Jo," povzdechla si, svěsila ruku a ze všech sil se snažila tvářit, jako že to nebylo vůbec, ale vůbec nic nečekaného. „Jen krátké přerušení, zatímco jsme propojovali technologie,"

vysvětlila a raději plynule změnila téma. „Na zhodnocení flotily je všechno připraveno?“

„Ano,“ potvrdila Kaplanová. „Odjíždím hned ráno. S Ashwellovou jsme se shodli, že bude dobré mít pár dnů navíc na přípravu přímo na místě.“

„Dobrý nápad,“ přikývla Adequin uznale.

Teď když měli skutečnou flotilu, kterou bylo potřeba koordinovat, zdržovala se jejich hlavní navigační důstojník Ashwellová stále častěji na shromaždišti. Kaplanová, optio na jedné z lodí, zároveň fungovala jako Ashwellové zástupkyně na Akhetu, což znamenalo, že hlavně trávila spoustu času cestováním sem a tam. Síťová struktura by její dojíždění výrazně zkrátila.

Zatímco se Adequin snažila usrkávat kávu tak, aby si přitom nespálila rty, začali se v rychlém sledu objevovat ostatní. Nejdřív Mesa a Owen, zabrané do nějaké tiché, rozrušené debaty. Vzápětí Gideon s Fordem a pár kroků za nimi se přišoural i Beckar.

Ačkoli Beckar momentálně nebyl přidělen na žádnou loď, jednoho dne měl sloužit jako optio na jejich vlajkové loď *Audaxu*. Prozatím měl plné ruce práce coby Puckova dvojka na Akhetu. Koordinoval rozpisy služeb a dohlížel na partu pěchotních důstojníků, k nimž patřila mimo jiné i Eura vyučující piloty, Murillo dohlížející na výcvikové tábory a Warner, jenž stále ještě velel bezpečnostní službě.

Jako další se objevil Puck, její první důstojník. Tahle role mu podle všeho vážně svědčila. Navíc si Adequin lepší pravou ruku ani nemohla přát.

Přejela palcem po vytetovaném kompasu na vnitřní straně pravého zápěstí. Zející prázdnota, hmatatelná mezera tam, kde měl být Jackin, tu ovšem zůstávala dál.

„Pane,“ pozdravil Puck s úsměvem, když zaujal místo po její pravici.

Zrovna když odbíjela pátá, vpochodoval do místnosti Oliver Nascombe s náručí plnou tabletů a složek s dokumenty. Byl